1

ในตอนนั้น ใต้ต้นท้อ

เด็กชายหน้าตางามสง่าคนหนึ่งกำลังเขย่งปลายเท้า พลางยกแขนขึ้นไปเด็ดกิ่งท้อที่ประดับด้วยดอกตูมมาหนึ่งช่อ บนใบหน้าน่ารักและงดงามนั้นมีสีหน้าไม่สบอารมณ์ยิ่ง ก่อนจะนำช่อดอกท้อในมือซึ่งได้มาอย่างยากเย็นยัดใส่อ้อมแขนของเด็กหญิงซึ่งตั้งตาคอยอย่างกระตือรือร้นอยู่ด้านข้าง

'อ่ะ เอาไป!' คิ้วของเด็กชายขมวดขึ้นมาจนเห็นเด่นชัด ทั้งยังไม่ลืมที่จะขู่ซ้ำอีกประโยคหนึ่ง 'รับไปแล้วก็รีบไป ต่อจากนี้ไม่อนุญาตให้วิ่งตามก้นข้าอีกและไม่อนุญาตให้ฟ้องท่านพ่อท่านแม่ข้าด้วย!'

ดวงหน้าเนียนใสของเด็กหญิงแดงขึ้นราวกับผิงกั่ว* ดวงตากลมดำดั่งผลึกเบิกกว้าง ในนั้นเต็มไปด้วยความชื่นชมศรัทธาและนับถือที่มีต่อ

* ผิงกั่ว หมายถึงแอปเปิ้ล

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 21/8/2561 BE 11:07

เด็กชาย เมื่อได้ฟังคำพูดนั้นแม้จะยากที่ต้องซ่อนความผิดหวังแต่กลับยังพยักหน้าด้วยความเชื่อฟัง

'เอาล่ะ ข้าไปละ' เด็กชายโบกมือโดยไม่ได้สนใจแม้แต่นิด ก่อนจะก้มลงหยิบลูกธนูและคันธนูขึ้นมา เตรียมจะก้าวออกไป

เด็กหญิงร้อนใจขึ้นมาทันที จึงเรียกออกไปด้วยน้ำเสียงแหลมเล็ก 'ท่านพี่!'

'มีอะไรอีกหรือ' เด็กชายกลอกตา กระแทกเท้าลงอย่างหงุดหงิดเป็นอย่างยิ่ง

'ข้า...'

เด็กชายกำลังจะเปิดปากต่อว่า พลันนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงอดไม่ได้ที่จะเบะปากออกมาอย่างรำคาญใจ แล้วยื่นมือออกไปด้วยความไม่เต็มใจ 'มา จับไว้ ถ้าปล่อยมือไปแล้วหลงทางอีกข้าจะไม่สนใจแล้วนะ'

นัยน์ตากลมของเด็กหญิงที่เดิมปรากฏความหดหู่พลันเปล่งประกายขึ้นมาทันที มือน้อยๆ ที่อวบนุ่มรีบคว้ามือของ 'พี่ชาย' แล้วจับไว้แน่นราวกับกลัวว่าหากช้าไปกว่านี้ เขาอาจเปลี่ยนใจได้ในชั่วพริบตา

สายลมเย็นพัดผ่าน ดอกท้อพลิ้วไหว ภาพเด็กชายและเด็กหญิงจูงมือกัน คนหนึ่งก้าวยาวๆ เดินนำ อีกคนก้าวสั้นๆ เดินตาม ค่อยๆ หายไปท่ามกลางพื้นหญ้าเขียวชอุ่ม

ในตอนนั้น ชีวิตของพวกเขาใสซื่อบริสุทธิ์ ร่าเริง สดใส ไร้ทุกข์ไร้กังวล

ในตอนนั้น หัวใจของเหลียงเฉินตัวน้อยก็ยึดติดกับท่านพี่อี้เหริน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 21/8/2561 BE 11:07

ในตอนนั้น ดอกไม้ก็งดงาม พระจันทร์ก็กลมโต ส่วนคนก็ยัง...

เมืองหลวง จวนเซียวกั๋วกง*

หิมะตกหนักอย่างต่อเนื่อง ภายในหอพลิ้วคลื่นซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของจวนกลับมีเหล่าสาวใช้เดินเข้าๆ ออกๆ กันอย่างวุ่นวาย

แต่ที่สะดุดตาที่สุดในบริเวณห้องโถงกลางคือหญิงสาวสวมเสื้อสีชมพู กระโปรงผ้าไหมสีนวล หน้าตาของนางแม้จะไม่ได้โดดเด่นมาก แต่กลับมีผิวพรรณขาวดุจหิมะ ท่าทางอ่อนโยน ผมดำขลับเป็นประกายนุ่มลื่นถูกมวยขึ้นเป็นทรงผมของหญิงที่แต่งงานแล้วอย่างประณีต มีเพียงปิ่นหยกสีเขียวมรกตเปล่งประกายแวววาวเสียบไว้เท่านั้น

"เอาตัวซวนหนี** ทองแดงที่ท่านแม่ชอบที่สุดตัวนั้นไปวางไว้ตรงนั้น อีกอย่างท่านแม่ทัพใหญ่ชอบไม้หอม เอาไม้จันทน์ใส่ไปในกระบอกไม้หอมด้วย" ฟู่เหลียงเฉินสั่งงานอย่างคล่องแคล่ว ท่าทางสง่างาม แต่กลับปกปิดความดีใจเอาไว้ไม่มิด "ผ้าไหมทองบนที่นั่งก็เอาออกมาเปลี่ยนเป็นผืนสีน้ำเงินเข้มปักลายเมฆาเคลื่อนขอบสีทองที่อยู่ในห้องเก็บของ"

เขากำลังจะกลับมาแล้ว

เมื่อนึกถึงสามีที่ไปเฝ้าป้องกันอยู่ดินแดนทางเหนือนานหลายปี จิตใจของฟู่เหลียงเฉินก็เบิกบานขึ้นมา แม้กระทั่งความเหนื่อยล้าจากการดูแลจัดการงานบ้านจนหามรุ่งหามค่ำเพราะใกล้จะสิ้นปีก็ราวกับหายไป

* กั๋วกง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ทั้งห้าขั้นรองจากขั้นอ๋องคือกง โหว ป๋อ จื่อ หนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั๋วกงถือเป็นขั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจวี๋ย)

** ซวนหนี เป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณของจีน รูปลักษณ์คล้ายสิงโต

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 21/8/2561 BE 11:07

กว่าครึ่ง

"ฮูหยินน้อยเจ้าคะ เหล่าผู้ดูแลร้านล้วนมาถึงกันหมดแล้วเจ้าค่ะ" ตู้เจวียนสาวใช้ข้างกายมารายงาน "บ่าวสั่งให้พวกเขารออยู่ในห้องอุ่น* ด้านนอกตามที่ท่านบอก แล้วเพิ่มจำนวนเตาถ่านเข้าไปหลายเตา ชาร้อนก็จัดขึ้นโต๊ะให้เรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ"

"ดี ข้าจะไปเดี๋ยวนี้" ฟู่เหลียงเฉินพยักหน้า จากนั้นหันหน้ากลับไปมองด้วยความลังเลเล็กน้อย จนแล้วจนรอดก็ยังรู้สึกวางใจไม่ได้ "ตู้เจวียน ที่นี่มอบหมายให้เจ้าเป็นคนดูแลให้ดี อย่าให้พวกเขาเกียจคร้านจนเกิดข้อผิดพลาดได้"

"บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ฮูหยินน้อยโปรดวางใจ" ตู้เจวียนรีบรับปาก

"หวาเหนียน เจ้าไปคอยจับตาดูในห้องครัว วันสองวันมานี้ฮูหยินท่านกั๋วกงไอเป็นพักๆ หมอหลวงกำชับมาว่าอาหารเย็นหรือของแห้งเกินไปล้วนต้องงดไปก่อน" นางหันไปบอกกับสาวใช้อีกคนหนึ่ง "อีกอย่างคอยดูน้ำแกงที่อยู่บนเตาว่าเคี่ยวเสร็จหรือยัง ถ้าหากเรียบร้อยแล้วก็ยกไปให้ท่านกั๋วกงที่ห้องหนังสือ แล้วอย่าลืมว่าต้องส่งให้บ่าวรับใช้หน้าห้องหนังสือเช่นเดิม"

"เจ้าค่ะ บ่าวรับทราบแล้ว" หวาเหนียนรับคำสั่งด้วยความเคารพ

ภายในจวนของเซียวกั๋วกง หากไม่นับรวมเจ้านาย เพียงแค่คนรับใช้คุ้มกันจวนก็มีห้าถึงหกร้อยคนแล้ว ในจวนปกครองด้วยกฎทหาร มีกฎที่เข้มงวด ทุกคนล้วนรู้ว่าอยู่ภายในจวนกั๋วกงคำพูดใดที่ไม่ควรพูด เรื่องใดที่ไม่ควรทำ สถานที่ใดที่ย่างกรายเข้าไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด...ซึ่งสถานที่

* ห้องอุ่นหมายถึงห้องเล็กๆ ที่กั้นแยกไว้สำหรับวางเตาผิงไฟและเตียงเตาเพื่อให้ความอบอุ่น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 21/8/2561 BE 11:07

ต้องห้ามที่ผู้บุกรุกเข้าไปมีโทษถึงตายมีสองที่ หนึ่งคือ 'เรือนสังหารพยัคฆ์' ห้องหนังสือของท่านกั๋วกง สองคือ 'เรือนไร้อักษร' ห้องหนังสือของท่านแม่ทัพใหญ่

แต่เรือนสังหารพยัคฆ์ของท่านกั๋วกง ฮูหยินของท่านกั๋วกงยังนำเครื่องดื่ม อาหารมื้อดึกไปส่งให้บ่อยๆ สองสามีภรรยาเฒ่าดื่มกินพร้อมกับพูดคุยกันโดยมีเสียงหัวเราะ ส่วนเรือนไร้อักษรของท่านแม่ทัพใหญ่กลับห้ามเข้าโดยเด็ดขาด สั่งไว้ว่าแม้แต่ฮูหยินน้อยก็ไม่ให้ย่างกรายเข้าไปแม้เพียงก้าวเดียว

เมื่อคิดถึงตรงนี้ หวาเหนียนซึ่งเผลอลอบจ้องมองดวงหน้านิ่งเรียบงดงามของฮูหยินน้อยก็แอบถอนหายใจอยู่ภายใน

แม้ฮูหยินน้อยจะมีชาติกำเนิดไม่สูงศักดิ์ เป็นเพียงบุตรบุญธรรมของรองเสนาบดีฟู่รองเสนาบดีกรมพิธีการคนก่อน แต่ได้รับความเมตตาให้แต่งงานเข้าจวนเซียวกั๋วกงที่มากด้วยอำนาจและบารมี กลายมาเป็นภรรยาของแม่ทัพใหญ่เซียวผู้กุมอำนาจทหารและสร้างความเป็นปึกแผ่นให้ดินแดนทางเหนือ อีกทั้งเป็นเพราะความประจวบเหมาะของเหตุการณ์ในปีนั้นด้วย

ได้ยินว่าตอนนั้นฮูหยินน้อยที่อายุเพียงห้าขวบเกิดหลงทาง แล้วได้นายน้อยเซียวอี้เหรินพากลับมาที่จวน หลังจากนั้นก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงไม่ได้รับเลี้ยงไว้ที่จวนกั๋วกง แต่กลับเป็นท่านกั๋วกงที่ออกหน้าฝากฝังใต้เท้าฟู่สหายรักให้รับเลี้ยงเป็นลูกด้วยตนเอง ภายหลังทั้งสองบ้านก็ได้ไปมาหาสู่กันจึงนำมาสู่เรื่องการแต่งงานไปโดยปริยาย

สี่ปีก่อนหน้า ก่อนที่รองเสนาบดีฟู่จะป่วยหนักได้ขอร้องให้กั๋วกง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 21/8/2561 BE 11:07

กับภรรยารับปากว่าหลังจากฮูหยินน้อยอายุครบสิบห้าปีถึงวัยที่ต้องเข้าพิธีปักปิ่น* ให้นางหมั้นหมายกับนายน้อยตามความปรารถนาของพ่อผู้ชราคนนี้

แต่ระยะเวลาสามปีที่ฮูหยินน้อยแต่งเข้ามาในจวนกลับพบเจออุปสรรคไม่หยุดหย่อน เริ่มแรกในตอนพิธีกราบไหว้ฟ้าดินได้รู้ว่าชนเผ่าหรงเหนือเข้ามารุกราน นายน้อยจึงจำต้องรีบรุดไปยังชายแดนทางเหนือเพื่อเผชิญหน้าต่อสู้กับศัตรู จนกระทั่งได้รับชัยชนะกลับมาก็เป็นเวลาหนึ่งปีหลังจากนั้นแล้ว

นายน้อยพักอยู่ในเมืองหลวงไม่ถึงครึ่งเดือน ฮ่องเต้มีพระประสงค์จะประทานรางวัลไปถึงที่จวน แต่กลับถูกนายน้อยปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากนั้นได้ยินว่าฮ่องเต้มีพระประสงค์จะประทานองค์หญิงให้เป็นภรรยารอง นายน้อยรีบถวายฎีกากลับไปป้องกันชายแดนทันที แล้วยังรีบนำทหารคนสนิทกลับไปยังทางเหนือราวกับมังกรที่โกรธเกรี้ยวจนเกิดพายุ

ฮูหยินท่านกั๋วกงเป็นกังวลห่วงลูกสะใภ้ที่ต้องแยกจากสามีเป็นเวลานานทั้งที่เพิ่งแต่งงานกัน นางเคยเสนอให้ฮูหยินน้อยติดตามไปด้วย แต่กลับถูกประโยคหนึ่งของนายน้อยที่ว่า 'ขุนพลประจำการอยู่นอกบ้านเพื่อจงรักภักดีต่อชาติ ภรรยาและบุตรรออยู่ที่เมืองหลวงเพื่อแสดงความกตัญญูแทนสามี ถือเป็นหลักธรรมของฟ้าดินที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้' แย้งกลับไป

ไม่เพียงแต่ฮูหยินท่านกั๋วกงที่หัวเสียเป็นอย่างมาก คนที่รู้เรื่องราว

* พิธีปักปิ่น คือพิธีแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่พร้อมที่จะออกเรือนของหญิงสาวชาวจีนเมื่ออายุครบสิบห้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 21/8/2561 BE 11:07

ความเป็นไปอย่างละเอียดล้วนรู้ดีว่านายน้อยถูกจับให้หมั้นหมายจากผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายโดยพลการ

หวาเหนียนหนาวสั่นขึ้นมา ทันใดนั้นก็นึกถึงเมื่อสองปีก่อนตอนที่บังเอิญได้ยินเสียงกราดเกรี้ยวออกมาตรงหน้าต่างโดยไม่ได้ตั้งใจว่า...

'ข้ามองนางเป็นน้องสาวมาโดยตลอด ให้เอาน้องมาเป็นภรรยา พวกท่านใครเคยถามความคิดเห็นข้าบ้าง!'

สองปีผ่านไป ฮูหยินน้อยสุภาพอ่อนโยน เอาใจใส่เสมอต้นเสมอปลาย ทำหน้าที่ลูกสะใภ้ที่ดีของจวนเซียวกั๋วกงได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง หวาเหนียนไม่เคยเห็นสีหน้าขุ่นเคืองใจแม้เพียงเล็กน้อยจากนางเลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้ทราบว่านายน้อยจะกลับมาฉลองปีใหม่ที่เมืองหลวง ฮูหยินน้อยยิ่งทำงานจนหัวหมุน ประเดี๋ยวก็จัดการเรื่องในชีวิตประจำวัน ประเดี๋ยวก็เตรียมนั่นเตรียมนี่ แล้วยังคอยดูแลเอาใจใส่สุขภาพร่างกายของพ่อแม่สามี อีกทั้งดูแลทั้งนอกและในจวนกั๋วกงอย่างเช่นดูแลจัดการของขวัญสิ้นปีให้แก่ญาติสนิท ของเซ่นไหว้บรรพบุรุษ หมู่บ้าน ร้านค้า และที่ดิน

ก่อนลมหนาวจะพัดมา โรคเก่าของฮูหยินกั๋วกงก็กำเริบขึ้นมาอีก กลางดึกไอและหอบอยู่บ่อยๆ นอกจากฮูหยินน้อยจะเชิญหมอหลวงมาตรวจรักษาโดยเร่งด่วนแล้ว ยังคอยเฝ้าไข้ข้างเตียงด้วยตนเองและผลัดเปลี่ยนกับแม่นมส่วนตัวไม่กี่คนคอยเฝ้ายามกลางคืน

บางครั้งหวาเหนียนก็คิดว่าฮูหยินน้อยดูเหมือนรูปร่างบอบบาง ลมพัดมาก็ทำให้ล้มลงไปได้ทุกเมื่อเช่นนั้น อดทนแบกรับภาระหนักหนาเหล่านี้ได้อย่างไรกัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 21/8/2561 BE 11:07

"หวาเหนียน เจ้าเหม่ออะไร ฮูหยินน้อยเดินไปไกลนู่นแล้ว เจ้ายังไม่รีบไปทำงานอีก" ตู้เจวียนอดไม่ได้ที่จะย้ำเตือนหวาเหนียนด้วยเสียงเบา "มีเรื่องที่เราต้องจัดการอีกมากมายนัก ไม่มีเวลาให้เจ้ามาชักช้าแล้ว"

"ใครชักช้ากัน ข้าเพียงแค่กำลังรู้สึกปลงตก..." หวาเหนียนได้สติคืนมาก็กลืนน้ำลายลงไป "เอ่อ...ไม่มีอะไร ข้าจะรีบไปห้องครัวเดี๋ยวนี้แหละ"

หิมะตกหนักรุนแรงแต่กลับเงียบสงบไร้เสียง เป็นความงดงามที่สั่นสะเทือนใจในยามค่ำคืน

ท่ามกลางหิมะในสวน ฟู่เหลียงเฉินเดินอยู่ใต้ร่มที่สาวใช้กางให้ กำลังจะไปพบกับเหล่าผู้ดูแลที่ห้องอุ่นด้านนอก ย่างก้าวที่เดิมทีลัดเลาะอย่างเร่งรีบก็กลับชะลอลงโดยไม่รู้ตัว

นางพลันนึกถึงเรื่องเมื่อสามปีก่อน ในวันที่นางและสามีแต่งงาน ตอนพิธีกราบไหว้ฟ้าดินหิมะก็ตกลงมาหนักเช่นนี้

หิมะที่ตกในครั้งนั้นราวกับจะไม่มีวันสิ้นสุด บุปผาแพรที่เดิมทีห้อยอยู่ในจวนกับอักษรมงคลคู่ตัวใหญ่สีแดงติดไปทั่ว ความสุขสันต์อึกทึกครึกครักในวันนั้นล้วนมลายไปหมดแล้ว

'หนึ่งคำนับฟ้าดิน...สองคำนับพ่อแม่...สามสามีภรรยาคำนับซึ่งกันและกัน...'

เสียงกู่ร้องส่งเข้าเรือนหอยังไม่ทันดัง พระราชโองการก็ฝ่าทะลุมาตีแสกหน้าอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว!

'...หรงเหนือบุกโจมตี สั่งการให้แม่ทัพใหญ่สยบอุดรเซียวอี้เหรินรีบกลับไปรวมพลที่ด่านชายแดนและโจมตีข้าศึก!'

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 21/8/2561 BE 11:07

ความเอียงอายบนใบหน้าที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าสีแดงของนางพลันสลายไปอย่างรวดเร็ว ใบหูได้ยินน้ำเสียงทุ้มต่ำที่คุ้นเคยตอบกลับไปว่า 'กระหม่อมรับบัญชา!'

ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและวุ่นวาย แต่นางยังคงตระหนักถึงชั่วขณะที่ย่างก้าวอันมั่นคงกำลังจะก้าวจากไปได้ นางทนไม่ได้จึงร้องเรียกออกไปด้วยความร้อนใจ 'ท่านพี่!'

ฝีเท้าหยุดลงทันที ความรู้สึกตึงเครียดบีบรัดเข้ามาอย่างหนักหน่วง

...ขอให้ท่านโปรดรักษาตัว ปลอดภัยกลับมา

ระหว่างพวกเขาทั้งคู่มีแขกเหรื่ออยู่มากมายเช่นนี้ อีกทั้งมีขันทีจากในวังมาถ่ายทอดพระราชโองการ นางจึงทำได้เพียงกล้ำกลืนคำพูดที่แท้จริงจากก้นบึ้งของหัวใจลงไป แล้วเปลี่ยนเป็นคำอวยพรที่ฉาบด้วยความเคร่งขรึมเห็นแก่เรื่องแคว้นเป็นสำคัญ...

'ข้าขอให้ท่านทำลายศัตรูให้สิ้น มีชัยชนะกลับมา!'

หลังจากสิ้นคำแล้ว แขกเหรื่อรอบด้านต่างพากันชื่นชม ทว่านางกลับไม่ได้ยินเสียงตอบรับของเขา หัวใจยิ่งจมดิ่งลงเรื่อยๆ

นางไม่ควรเปิดปากพูดออกไปใช่หรือไม่ นางก่อปัญหาให้เขาแล้วใช่หรือไม่

'อืม'

เสียงตอบรับเย็นชาเช่นนั้นบางเบาราวกับเสียงลมพัดผ่านไปในชั่วพริบตา จนถึงตอนนี้นางยังคงสับสนอยู่บ้างว่าจริงๆ แล้วตอนนั้นเขาอาจไม่ได้พูดอะไรเลย เสียงนั่นเป็นเพียงเพราะนางกระวนกระวายใจแล้วนึกขึ้นมาเองทั้งหมดใช่หรือไม่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 21/8/2561 BE 11:07

หลังจากนั้นแม่สามีก็ได้ประคองนางเข้ามาในห้องหอด้วยตนเอง แม่สามีที่ปฏิบัติต่อนางราวกับลูกสาวเสมอมายังปลอบโยนและอธิบายให้นางฟังเสียมากมายเพราะเกรงว่านางจะโกรธและเสียใจ

แต่นางเพียงแต่เป็นห่วงเขาที่ต้องเดินทางไกลพันลี้ไปสู้รบโชกเลือดในสนามรบ

หนึ่งปีให้หลัง เขากลับมาด้วยชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ตามคาด ทั่วแคว้นสรรเสริญยินดี นางไปต้อนรับด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความตื่นเต้นปลาบปลื้มยิ่ง แต่เมื่อได้พบหน้าเขากลับมีสีหน้าเย็นชาประดับไว้บางๆ มิหนำซ้ำยังไม่ปิดบังความชิงชังไว้เลย

ช่วงเวลานั้นความยินดีทุกอย่างของนางพลันมลายหายไปโดยไม่เหลือร่องรอยในชั่วพริบตา

ในตอนที่เขาหยุดพักอยู่ที่เมืองหลวงเป็นเวลาครึ่งเดือนนั้น มีเพียงแค่ในวันแรกที่เขาพักค้างอยู่ที่ห้องของนาง นอนหันหลังให้นาง แผ่นหลังสูงใหญ่นั้นราวกับภูผาที่อยู่ห่างไกลหมื่นลี้ เขาไม่แม้แต่จะแตะต้องปลายเส้นผมของนาง เช้าตรู่ของวันถัดมาเขาก็จากไปแล้ว จนกระทั่งถึงวันที่เขาต้องออกเดินทางไปจากเมืองหลวงอีกครั้งนางก็ไม่เคยเห็นเขาที่ 'ห้องหอ' อีกเลย

หลังจากนั้นเขาก็ไม่กลับมาอีกเป็นเวลาสองปีเต็มๆ

อากาศหนาวเหน็บ ความมืดมิดยามราตรีเงียบสงัด ความวิเวกวังเวงครอบคลุมไปทั่วพื้นที่ หนาวเหน็บเสียจนทำให้คนไม่มีแรงที่จะทนกับการหลอกตนเองเลยสักนิด

'ท่านพี่...' ฟู่เหลียงเฉินจ้องมองไปยังเส้นทางมืดมัวยามค่ำคืน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 21/8/2561 BE 11:07

พลางเอ่ยออกมาด้วยเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน 'ท่านไม่พอใจข้าหรือ'

หลังจากที่รู้เรื่องการหมั้นหมายระหว่างพวกเขา นางก็ไม่เคยได้เห็นรอยยิ้มจริงใจที่เขาเคยมีให้นางเช่นแต่ก่อนอีกเลย

แต่นางไม่มีทางยอมแพ้

เป็นเรื่องที่ท่านพ่อท่านแม่เป็นคนจัดการ แม่สื่อเป็นผู้ดำเนินการ ยิ่งกว่านั้นเป็นนางที่เคารพนับถือและยกย่องเขามาตั้งแต่นางอายุห้าขวบ สิบกว่าปีผ่านไป นางไล่ตามแผ่นหลังกว้างใหญ่ของเขา เขาเป็นท้องฟ้าของนาง นางจะปล่อยมือได้เช่นไร

เวลานี้ในที่สุดเขาก็จะกลับมาแล้ว เช่นนั้นแสดงว่าความโกรธของเขาได้หายไปแล้ว หรือว่าเขาจะไม่ได้โกรธเรื่องการตัดสินใจของผู้ใหญ่ ไม่ได้ไม่พอใจที่นางโลภมาก หรือว่าเขา...เต็มใจที่จะยอมรับนางเป็นภรรยาแล้ว

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้หัวใจอันว่างเปล่าเย็นเยียบของนางบังเกิดความหวังประดุจเปลวไฟเล็กๆ ซึ่งผลักดันให้นางมีความกล้าหาญที่จะไปเผชิญหน้าต่อโลกที่แสนลำบากอีกครั้ง

ฟู่เหลียงเฉินเพิ่มน้ำหนักย่างก้าวลงไปอีกเล็กน้อย เร่งฝีเท้าเหยียบย่ำไปบนพื้นที่มีหิมะ ทิ้งรอยเท้าเล็กๆ แต่กลับมั่นคงไว้เป็นทางยาว

"เหลียงเฉิน ทุกอย่างจะต้องดีขึ้นเรื่อยๆ" นางให้กำลังใจตนเอง เกล็ดหิมะตกกระทบผิวหน้าให้ความรู้สึกเย็น "ฤดูหนาวกำลังจะสิ้นสุด ฤดูใบไม้ผลิกำลังจะมา..."

ใช่แล้ว ท่านพี่กำลังจะกลับมาแล้ว พวกเราจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันแล้ว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 21/8/2561 BE 11:07

สามวันต่อมา ช่วงเวลาที่หิมะตกหนักติดต่อกันยาวนานหยุดลง ในที่สุด ตลอดทั้งเช้าจวนเซียวกั๋วกงขัดล้างประตูเสียจนสะอาดใหม่เอี่ยม เตรียมต้อนรับนายน้อยของจวน...แม่ทัพใหญ่สยบอุดรเซียวอี้เหรินผู้อายุยังน้อยแต่มากด้วยความสามารถกลับมากันอย่างคึกคัก

เนื่องจากท่านกั๋วกงไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ จึงให้ฟู่เหลียงเฉินกับแม่สามีเซียวเหอซื่อ* เป็นคนนำบรรดาบ่าวรับใช้ทุกคนภายในจวนกั๋วกงมารอต้อนรับอยู่ที่หน้าประตูใหญ่กันอย่างอึกทึก

หัวใจของฟู่เหลียงเฉินเต้นรัวเร็วมาก ฝ่ามือชื้นไปด้วยเหงื่อ เซียวเหอซื่ออยู่ด้านข้างหันหน้ามายิ้มและพูดคุยอย่างร่าเริง "เด็กดี ได้ยินว่าอี้เกอเอ๋อร์** กลับเมืองหลวงในครั้งนี้จะได้อยู่ถึงสามเดือน ในที่สุดพวกเจ้าสามีภรรยาก็จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเสียที อีกอย่างข้ากับพ่อสามีเจ้าก็เคยปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรไม่ให้พวกเจ้าสามีภรรยาต้องแยกจากกันไกลเช่นนี้อีก ดังนั้นครั้งนี้เจ้าก็กลับไปทางเหนือพร้อมกับอี้เกอเอ๋อร์เถอะ"

"ท่านแม่..." นางตกตะลึง มองรอยยิ้มแสนจะเอื้อเอ็นดูของแม่สามีด้วยความงุนงง ในตอนนั้นไม่รู้ว่ากำลังรู้สึกยินดีหรือกังวลใจและละอายใจกันแน่

"ข้ารู้ว่าเจ้ายังไม่วางใจเรื่องคนแก่อย่างพวกข้าสองคน" เซียวเหอซื่อลูบดวงหน้าเล็กๆ ขาวเนียนงดงามของนางพลางเอ่ยออกมาด้วยความเอ็นดู "แม้เจ้าจะเป็นลูกสะใภ้พวกเข้า แต่เจ้าก็เป็นภรรยาของ

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้น

** เกอแปลว่าพี่ชาย เกอเอ๋อร์ใช้ต่อท้ายชื่อผู้ชายเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 21/8/2561 BE 11:07

อี้เกอเอ๋อร์ด้วย ถ้าพวกเจ้าทั้งสองถ้อยทีถ้อยอาศัยใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขก็ถือว่าเป็นความสุขของคนแก่อย่างพวกข้าสองคนแล้ว"

"ขอบคุณท่านแม่เจ้าค่ะ" ขอบตาของนางเริ่มแดง หัวใจทั้งดวงอุ่นวาบขึ้นมาจนอดสะอื้นเบาๆ ด้วยความตื้นตันไม่ได้ "แต่ว่าข้าก็ไม่อยากจากท่านไป"

"ใช้ชีวิตอยู่กับอี้เกอเอ๋อร์ให้มีความสุข รีบมีหลานตัวอ้วนให้พวกข้าเร็วๆ เช่นนี้ก็จะได้มีคนมาอยู่เป็นเพื่อนคนแก่อย่างพวกข้าสองคนมิใช่หรือ" เซียวเหอซื่อตบหลังมือนางเบาๆ ในรอยยิ้มหยอกเย้านั้นแฝงไปด้วยความคาดหวังเต็มเปี่ยม

"...เจ้าค่ะ" ดวงหน้าฟู่เหลียงเฉินแดงขึ้นมาขณะก้มหน้ารับคำเสียงเบา

"กลับมาแล้ว! นายน้อยกลับมาแล้วขอรับ!" ในตอนนั้นเองพ่อบ้านใหญ่ผู้มีสายตาเฉียบคมก็ตะโกนออกมาด้วยความดีใจ

ฟู่เหลียงเฉินใจสั่นระรัว เงยหน้ามองตรงไปยังถนนสายหลักที่ค่อยๆ ปรากฏขบวนคนและม้า พวกเขาชูธง 'แม่ทัพเซียวสยบอุดร' รูปร่างสูงใหญ่น่าเกรงขามที่คุ้นตากำลังขี่ม้าพันธุ์ดีสีขาวดุจหิมะ ท่าทางองอาจห้าวหาญสง่าผ่าเผยปรากฏต่อหน้าทุกคน

นางพยายามควบคุมลมหายใจ แทบไม่อาจไตร่ตรองสิ่งใดได้อีก ยามนี้ทำได้เพียงจ้องมองเขาอย่างเหม่อลอยราวกับเวลายาวนานที่ผ่านมาและระยะทางห่างไกลเหมือนชั่วชีวิตในที่สุดก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้านางแล้ว

"ท่านแม่ ลูกกลับมาแล้ว" น้ำเสียงทุ้มต่ำนิ่งเรียบนั้นเด็ดเดี่ยวทรงพลัง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 21/8/2561 BE 11:07

เหมือนในความทรงจำ

"ดี ดีมาก กลับมาก็ดีแล้ว" เซียวเหอซื่อหลั่งน้ำตาด้วยความตื้นตันใจ นางโอบบ่าของลูกชายพร้อมกับสะอึกสะอื้น "มาให้ข้าดูหน่อยว่าเจ้าอ้วนขึ้นหรือว่าผอมลงกัน...อยู่ทางเหนือลำบากมากใช่หรือไม่ ลูกชายข้าได้ดูแลตนเองให้ดีหรือเปล่า"

เซียวอี้เหรินผู้มีรูปร่างสูงใหญ่โน้มกายลงให้มารดาได้กระชับกอดแนบแน่น ใบหน้างามสง่าของเขามีเค้าความอ่อนโยนปรากฏขึ้นมาเล็กน้อย

ฟู่เหลียงเฉินดวงตาพร่ามัวไปด้วยหยาดน้ำตาขณะมองพวกเขาแม่ลูกด้วยความปีติยินดีที่ไม่มีอะไรมาเทียบได้ คำพูดเป็นพันเป็นหมื่นที่ต้องการจะพูดกับเขาจุกอยู่ในลำคอ นางทำได้เพียงพยายามเบิกตาจ้องมองเพื่อจะได้เห็นเขาชัดเจนยิ่งขึ้น ชัดยิ่งขึ้นไปอีก...

"แม่มีความสุขแทบบ้าเลย" เซียวเหอซื่อสูดจมูก รีบดึงลูกสะใภ้สาวที่อยู่ข้างกายมาตรงหน้าลูกชาย "มาๆๆๆ ภรรยาเจ้าเองก็รอเจ้ามานานมากแล้ว เจ้ากลับมาครั้งนี้ก็ต้องเอาใจใส่และเอ็นดูนางให้มาก"

"ทะ...ท่านพี่..." หัวใจนางเต้นตึกตักทั้งเร็วและรุนแรง พวงแก้มทั้งสองข้างปรากฏริ้วแดงขณะเอ่ยเรียกด้วยเสียงนุ่มนวล

ความอ่อนโยนเล็กน้อยบนใบหน้าเขาพลันหายไปอย่างไร้ร่องรอยในชั่วพริบตาแล้วกลับแทนที่ด้วยสีหน้าว่างเปล่าดังเช่นที่เคยเป็น "อืม"

ใจนางปวดแปลบขึ้นมาทันที นางพยายามสะกดกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลควบคุมน้ำเสียงให้นิ่งและนุ่มนวล "ท่านพี่เดินทางเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทางแล้ว ข้าให้คนไปเตรียมน้ำแกงร้อนๆ กับอาหารไว้เรียบร้อย..."

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 21/8/2561 BE 11:07

"ไม่ต้องวุ่นวายไป" เซียวอี้เหรินโบกมืออย่างเฉยเมยแล้วหันมาเอ่ยกับเซียวเหอซื่อทันที "ท่านแม่ ลูกอยากให้ท่านได้พบกับคนคนหนึ่งก่อน"

"ใครกัน" เซียวเหอซื่องุนงงชั่วครู่จากนั้นจึงยิ้มออกมา "อี้เกอเอ๋อร์พาเพื่อนทหารจากทางเหนือกลับมาเที่ยวหรือ"

เขาเพียงแต่ยิ้มไม่เอ่ยคำ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปยังรถม้าคันที่อยู่ท่ามกลางการคุ้มกันของเหล่าทหารเกรียงไกรของสกุลเซียว

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฟู่เหลียงเฉินได้รู้ว่าที่แท้เขาเองก็อ่อนโยน ปกป้องดูแลคนคนหนึ่งได้เช่นกัน...

เขาเปิดม่านบนรถม้าออก แล้วค่อยๆ ประคองสาวน้อยหน้าตางดงามซึ่งสวมอาภรณ์สีแดงคนหนึ่งลงจากรถม้า สาวน้อยคนนั้นมีคิ้วเข้มดวงตาโต ท่าทางกล้าหาญ ตอนที่นางเหยียบลงบนพื้นได้เงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มงามให้เขา ทำเอาฟู่เหลียงเฉินหัวใจแทบหยุดเต้น

ในตอนนั้นรอบด้านพลันเงียบสงัด นางไม่ได้ยินว่าพวกเขาทั้งคู่พูดคุยหัวเราะอะไรกัน ไม่ได้ยินคำพูดที่เร่งรีบร้อนรนของเซียวเหอซื่อซึ่งอยู่ข้างกายนางว่ากำลังพูดอะไรบ้าง รู้เพียงแต่ว่าชีพจรเต้นอย่างบ้าคลั่งขณะที่หัวใจค่อยๆ เต้นช้าลงและเย็นเยียบ

จนกระทั่งน้ำเสียงที่นุ่มนวล มั่นคง สุขใจ และท่าทางเอาอกเอาใจที่นางไม่ได้เห็นมานานเอ่ยขึ้นมา...

"ท่านแม่ นางคือเหยาเอ๋อร์ กู่เหยาเอ๋อร์ เป็นน้องสาวของท่านรองแม่ทัพกู่ ในช่วงพักจากการรบได้ช่วยตีกลองศึกเพิ่มความฮึกเหิมอยู่ตรงกำแพงเมือง ช่วยให้พลทหารสกุลเซียวของข้าเอาชนะกองทัพหรงเหนือ" รอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความภูมิใจและชื่นชมของเขากลับมีไว้ให้หญิงสาว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 21/8/2561 BE 11:07

อีกคนหนึ่ง "ลูกตัดสินใจที่จะแต่งงานกับนาง ยกเป็นภรรยารอง ติดตามลูกไปป้องกันดินแดนทางเหนือด้วยกัน"

ภรรยารอง?!

สีเลือดบนดวงหน้าของฟู่เหลียงเฉินซีดลงไปในชั่วพริบตา

"เจ้า...เจ้า...นาง..." เซียวเหอซื่อตกตะลึงไป จากนั้นหันกลับมาด้วยความสับสน เห็นใบหน้าขาวซีดราวกระดาษของลูกสะใภ้ "แล้ว... แล้วเฉินเอ๋อร์เล่า"

ฟู่เหลียงเฉินจับจ้องมองตรงไปที่ใบหน้างามสง่าที่แสนคุ้นเคย แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนคนแปลกหน้ายิ่งนัก ขอบตาร้อนผ่าวแต่กลับว่างเปล่ามาก

นั่นสิ แล้วข้าเล่า ท่านเอาข้าไปไว้ที่ใดกัน

เซียวอี้เหรินเงียบไปสักพัก ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้นทุกคนที่อยู่ตรงประตูใหญ่ต่างเงียบกริบ รอคอยคำตอบของเขาด้วยความตกตะลึงและอกสั่นขวัญแขวน

"เหลียงเฉินเป็น 'ลูกสะใภ้ที่ดี' ของท่านพ่อท่านแม่" หลังจากเงียบไปพักใหญ่ในที่สุดเขาก็เปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง "มีนางคอยทำหน้าที่กตัญญูแทนลูกอยู่ที่เมืองหลวง ลูกวางใจเป็นอย่างมาก"

ความร้อนรุ่มแสบร้อนในลำคอได้ถูกกลืนลงไปด้วยความสั่นเทา ฟู่เหลียงเฉินปิดตาลง รับรู้เพียงความหนาวเหน็บที่ไม่อาจหยุดลงได้บนร่างกาย มือกำเสื้อคลุมแน่นโดยสัญชาตญาณ

"ข้าไม่เห็นด้วย!" เซียวเหอซื่อเห็นดวงหน้านิ่งเงียบและเศร้าโศกของลูกสะใภ้ หัวใจทั้งเจ็บและปวด อยากจะพูดและไม่อยากจะพูดออกไป

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 21/8/2561 BE 11:07

"เฉินเอ๋อร์แต่งเข้าสกุลเซียวของเรามาสามปี เคารพนอบน้อมกตัญญูทุ่มเทกายใจอย่างสุดกำลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าไปทางเหนือสามปี จนทำให้นางไม่เคยได้ใช้ชีวิตอย่างสามีภรรยา มีเพียงสกุลเซียวของเราเท่านั้นที่เป็นหนี้นาง ไม่รู้จักปฏิบัติต่อนางให้ดี เหตุใดจึงได้ทำร้ายน้ำใจของนาง ทำเรื่องขายหน้าและเอาเปรียบนาง"

"ลูกตัดสินใจแล้ว" เซียวอี้เหรินตอบอย่างเย็นชา "ลูกได้ทำตามคำสั่งของท่านพ่อท่านแม่ที่ให้แต่งนางเข้าบ้านเป็นภรรยา ยกฐานะให้นาง ลูกไม่มีอะไรติดค้างนางอีกแล้ว ทุกคนมีชีวิต ต้องการอะไรก็ได้สิ่งนั้น นางต้องการเป็นสะใภ้สกุลเซียว เช่นนั้นตำแหน่งสะใภ้เอกของสกุลเซียวก็เป็นของนางตลอดไป เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วยังมีอะไรไม่พอใจอีกหรือ"

"เจ้า..." เซียวเหอซื่อแทบไม่อยากเชื่อหูตนเอง ลูกชายคนนี้เหตุใดจึงปฏิบัติต่อลูกสะใภ้อย่างไร้หัวใจเช่นนี้กัน

หญิงสาวชุดแดงที่ยืนนิ่งเงียบอยู่ข้างกายและเคียงบ่าเขาตั้งแต่ต้นพลันเปิดปากพูดขึ้นมา "ฮูหยิน เหยาเอ๋อร์จะไม่ขอร้องอะไรเลย เพียงได้เคียงข้างท่านแม่ทัพใหญ่ตลอดไป ชั่วชีวิตนี้ก็พอใจแล้วเจ้าค่ะ ดังนั้นท่านได้โปรดวางใจ ฐานะภรรยาเอกของพี่หญิงฟู่ใครก็มาแย่งไปไม่ได้" เซียวเหอซื่อชะงัก

เซียวอี้เหรินก้มหน้ามองหญิงสาวชุดแดงด้วยสายตาอ่อนโยนพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "เหยาเอ๋อร์ ทำเจ้าลำบากใจแล้ว"

"ท่านแม่ทัพใหญ่ มีท่านอยู่ทั้งคน เหยาเอ๋อร์ไม่เคยลำบากใจเลย" รอยยิ้มของหญิงสาวชุดแดงสดใสงดงามยิ่ง

พวกเขาเหมาะสมกันเช่นนั้น เซียวเหอซื่อทั้งหวาดหวั่นและร้อนใจนัก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 21/8/2561 BE 11:07

นึกถึงเพียงนิสัยดื้อรั้นดันทุรังของลูกชายตนเอง เมื่อตัดสินใจไปแล้วก็จะดื้อหัวชนฝาไม่ยอมเปลี่ยนใจ แล้วจะทำเช่นไรกับเฉินเอ๋อร์ หากท่านกั๋วกงกลับมาแล้วรู้เรื่องนี้เข้าจะทำเช่นไร ไหนจะสกุลฟู่อีก...จะอธิบายกับสกุลฟู่ว่าอย่างไรกัน

เซียวเหอซื่อยิ่งคิดก็ยิ่งใจสั่น อดพูดออกไปด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดไม่ได้ "พวกเจ้า..."

"ท่านแม่" น้ำเสียงอ่อนระโหยกับแรงดึงที่แขนเสื้อเป็นเชิงห้ามนางเบาๆ

เซียวเหอซื่อหันหน้ามอง เมื่อเห็นดวงหน้าขาวซีดมึนงงของลูกสะใภ้ก็น้ำตาแทบหยด "เฉินเอ๋อร์ไม่ต้องกลัว แม่จะให้ความเป็นธรรมแก่เจ้า แม่จะไม่ยอมให้อี้เกอเอ๋อร์ก่อเรื่องวุ่นวายเช่นนี้!"

"ท่านแม่ บางทีท่านพี่อาจเหนื่อยมากแล้ว ควรให้ท่านพี่...กับแม่นางผู้นี้เข้าไปพักผ่อนในจวนก่อนเถิดเจ้าค่ะ" ฟู่เหลียงเฉินเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา "มีอะไร ไว้ตอนเย็นๆ ค่อยคุยกัน...ดีหรือไม่"

เซียวเหอซื่อถูกลูกสะใภ้เตือนสติจึงนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้อยู่ที่หน้าประตูใหญ่ แม้จะไม่มีคนกล้าสอดรู้สอดเห็นและสืบข่าวจากจวนกั๋วกง แต่ก็ต้องป้องกันไม่ให้ข่าวลือแพร่งพรายออกไปโดยไม่ระมัดระวัง

"เด็กดี ยังคงเป็นเจ้าที่มีเหตุผล" เซียวเหอซื่อรู้สึกระทดท้อในใจ "แม่เชื่อเจ้า ไว้เรากลับไปค่อยคุยกัน"

เซียวอี้เหรินจ้องมองดวงหน้าขาวซีดของฟู่เหลียงเฉินด้วยความฉงน ส่วนลึกในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกหงุดหงิดใจแปลกๆ

เขารู้ว่าสิ่งที่ตนเองทำโหดร้ายมาก เทียบเท่ากับการตบนางต่อหน้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 21/8/2561 BE 11:07

ผู้คน แต่ 'ความจริง' ที่คนเหล่านี้เคยกระทำต่อเขานั้นน่าอับอายเสียยิ่งกว่าที่เขาทำเช่นนี้ก็เพียงต้องการยับยั้งไม่ให้ความผิดพลาดขยายออกไปจนท้ายที่สุดกลายเป็นโศกนาฏกรรมไปชั่วชีวิต

ยามต้องตัดสินใจกลับลังเล จึงก่อให้เกิดปัญหาตามมา เขาเป็นผู้นำกองทัพ ย่อมเข้าใจเหตุผลนี้ยิ่งกว่า

ดังนั้นเขาจึงบอกกับตนเองว่าทำเช่นนี้ถูกต้องแล้ว มีเพียงความตั้งใจหนักแน่นไม่แปรเปลี่ยน ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยความรวดเร็วเฉียบขาด จึงจะทำให้ทุกคนสงบสุข

เมื่อกลับมาถึงจวน ฟู่เหลียงเฉินฝืนยิ้มบางๆ ขณะสั่งการให้จัดที่พักให้แก่กู่เหยาเอ๋อร์ที่เรือนคอยจันทร์ซึ่งอยู่ใกล้กับเรือนไร้อักษรที่สุด

นางคิดว่าเขา...คงจะพอใจกับการจัดการเช่นนี้

ความอดกลั้นพลันพังทลายลง ร่างกายของฟู่เหลียงเฉินสั่นเทาชั่วครู่ นางจับเสาตรงข้างทางเดินไว้แน่น พยายามก้มลงสูดลมหายใจเข้าเพื่อบรรเทาอาการวิงเวียน

"ฮูหยินน้อย!" หวาเหนียนรีบเข้ามาประคองนาง

"ข้าไม่เป็นไร แค่เดินเซเล็กน้อยเท่านั้น" นางพยายามยืดตัวตรง ยิ้มบางๆ ให้หวาเหนียนโดยไม่ได้รู้ตัวเลยว่าใบหน้าของตนเองขาวซีดเสียจนน่ากลัว "จัดการให้ทหารที่ติดตามท่านแม่ทัพใหญ่กลับมาครั้งนี้พักที่ใดกัน"

"พ่อบ้านล้วนจัดให้พักอยู่ที่หอเหยี่ยวปีกคู่ซึ่งอยู่ด้านหลังลานฝึกการต่อสู้ของจวนเซียวกั๋วกงดังเช่นปกติ" ดวงตาของหวาเหนียนเต็มไปด้วย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 25 21/8/2561 BE 11:07

ความเป็นห่วงลึกๆ "ฮูหยินน้อย ท่านจะกลับห้องไปพักผ่อนเสียหน่อยหรือไม่ อีกสองชั่วยาม* กว่าจะถึงเวลางานเลี้ยง ไม่ต้องรีบร้อน"

ฟู่เหลียงเฉินส่ายหน้า "ข้าจะไปดูทหารของสกุลเซียวที่เดินทางไกลคุ้มกันท่านแม่ทัพใหญ่กลับเมืองหลวงเสียหน่อย ข้าเป็นนายหญิงของบ้านควรไปดูแลรับขวัญเป็นอย่างดี"

"ท่านบอกสาวใช้ก็ได้แล้ว" นัยน์ตาของหวาเหนียนมีความร้อนรนมองใบหน้าขาวซีดตั้งแต่เมื่อครู่จนถึงตอนนี้แต่กลับนิ่งสงบผิดหูผิดตาของฮูหยินน้อยด้วยความกังวลอย่างปิดไม่มิด "ฮูหยินน้อย ท่าน...เห็นได้ชัดว่าท่านกำลังรู้สึกไม่ดี อย่าได้ฝืนตนเองอีกเลย"

ปลายนิ้วสั่นเทาของนางเย็นเยียบ ใจที่เจ็บปวดรุนแรงราวกับจะระเบิดออกมานอกอก ถูกกดเก็บให้อยู่ในที่ในทางตามเดิม

"ข้าไม่เป็นไร" นางพึมพำ ทำได้เพียงปลอบใจผู้อื่นและตนเองซ้ำๆ ไม่หยุด "ข้าไม่เป็นไร เจ้าอย่าเป็นห่วงเลย พวกเราไปหอเหยี่ยวกันเถิด"

"...เจ้าค่ะ" หวาเหนียนก้มหน้าลง

หลังจากได้ไปที่หอเหยี่ยวเพื่อแสดงความขอบคุณและถามไถ่ทหารของสกุลเซียวทุกคนที่ร่วมเดินทางมาคุ้มกันในครั้งนี้ด้วยตนเองแล้ว ฟู่เหลียงเฉินก็สั่งให้สาวใช้แบ่งอาหารออกเป็นสองชุดให้พวกเขา สุราก็มีให้พร้อมสรรพ แต่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากนายกองจึงจะดื่มได้ จะได้ไม่ทำให้เสียการเสียงาน

"ผู้น้อยเข้าใจแล้ว ขอบพระคุณฮูหยินท่านแม่ทัพใหญ่มากขอรับ" เหล่าทหารตอบรับอย่างซาบซึ้งใจ

---

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 26 21/8/2561 BE 11:07

"เอาล่ะ พวกเจ้าไปล้างหน้าล้างตาพักผ่อนก่อนสักพักเถอะ อีกไม่นานงานเลี้ยงก็จะเริ่มแล้ว" นางยิ้มบางๆ พลางเอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล "ท่านกั๋วกงเคยกล่าวไว้ว่าพวกเราลูกหลานสกุลเซียวเมื่ออยู่ในสนามรบนั้นราวกับหมาป่าและพยัคฆ์ เมื่อศัตรูได้รู้ได้ยินชื่อก็หวาดกลัว เมื่อรอให้อาหารและสุราจัดขึ้นโต๊ะพวกเจ้าก็ปล่อยท้องได้ตามสบายเลย กินดื่มให้เต็มที่สนุกกันเสียอย่าได้เกรงใจเลย"

"ขอรับ จะไม่ทำให้ฮูหยินน้อยผิดหวังขอรับ!" เหล่าทหารต่างหัวเราะพลางกล่าวด้วยความรื่นเริง

ฟู่เหลียงเฉินยิ้มบางๆ แล้วเกาะแขนหวาเหนียนเดินจากไป

เมื่อแผ่นหลังผอมบางจากไปไกลแล้ว เหล่าทหารก็แย่งกันพูดวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นมาอย่างอดรนทนไม่ได้ "ฮูหยินน้อยเป็นอย่างที่พวกเขาพูดกันจริงๆ เป็นสตรีที่ดีมีคุณธรรม อ่อนโยนและจิตใจกว้างขวาง"

"แต่น่าเสียดายที่ท่านแม่ทัพใหญ่ไม่ชอบ เฮ้อ...เจ้าว่าโชคชะตาของคนผู้นี้กับคนผู้นั้นเป็นอย่างไรหรือ"

"แม่นางผู้นั้นก็ดีมาก ยังเป็นภรรยาที่เป็นผู้ตามสามีอย่างท่านแม่ทัพใหญ่ของพวกเราได้ แม้แต่ในสนามรบก็ยังกล้าไป..."

"กล้าไปสนามรบแล้วอย่างไรกัน ท่านแม่ทัพใหญ่ของเรานั้นทั้งเก่งกล้าสามารถ กำจัดศัตรูได้ประหนึ่งเทพ ยิ่งไปกว่านั้นความกล้าหาญชาญชัยของชายชาตรีแห่งกองทัพของสกุลเซียวมีน้อยหรือ ต้องให้สตรีมาคอยตะโกนให้สู้ให้ฆ่าตามหลังหรืออย่างไร ถ้าให้ข้าเลือก ข้าจะเลือกคนที่คอยอยู่บ้านดูแลทั้งครอบครัวได้เป็นอย่างดี ภรรยาที่ไม่ทำให้ข้าเป็นห่วงเป็นกังวลตอนไปรบ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 27 21/8/2561 BE 11:07

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ท่านแม่ทัพใหญ่ของเราช่างโชคดีเสียจริง ภรรยาทั้งงามและดี ได้เสพสุขอย่างชาวฉี* เช่นนี้ดีจริงๆ"

"เสพสุขอย่างชาวฉีนั้นดีหรือ ข้าว่าภายหลังท่านแม่ทัพใหญ่ของเราอาจมีเรื่องให้ปวดหัว"

"หุบปากกันให้หมด!" หลังจากที่รองแม่ทัพจ้าวซึ่งรับหน้าที่นำทัพในครั้งนี้ได้จัดการกิจทหารเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินออกมาจากหอเหยี่ยว ได้ยินเข้าก็โมโหขึ้นมาทันที ใบหน้างามสง่าอ่อนวัยเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว "เรื่องของท่านแม่ทัพใหญ่กับฮูหยินเราเอามาวิจารณ์ได้ตามใจชอบหรือ ทุกคนไม่อยากมีชีวิตแล้วหรือ ระวังข้าจะไปรายงานท่านแม่ทัพใหญ่ให้ลอกหนังพวกเจ้าออกมาทีละชั้น!"

เมื่อกล่าวถึงท่านแม่ทัพใหญ่ ทหารทุกนายก็เงียบกริบไปในบัดดล ไม่กล้าเปล่งเสียงออกมาแม้แต่น้อย

หลังจากรองแม่ทัพจ้าวดุไปแล้วก็ขมวดคิ้วแน่น ใบหน้าหนักใจ มองไปยังทิศทางที่ฟู่เหลียงเฉินเดินจากไปไกลแล้ว

หลังจากนั้นเป็นเวลานาน เขาก็เผลอถอนหายใจออกมา

เพียงเพราะความขุ่นเคืองใจครั้งเดียวถึงกับละทิ้งความสัมพันธ์เหมยเขียวม้าไม้ไผ่** ที่บ่มเพาะมานานสิบกว่าปี ท่านแม่ทัพใหญ่จะรู้หรือไม่ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่กันแน่

* เสพสุขอย่างชาวฉี เป็นสำนวนหมายถึงชายที่มีทั้งภรรยาเอกและภรรยารองคอยปรนนิบัติ
** เหมยเขียวม้าไม้ไผ่ เป็นสำนวนหมายถึงผู้ชายกับผู้หญิงที่รู้จักและเป็นเพื่อนเล่นสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 28 21/8/2561 BE 11:07

2

ได้ยินว่างานเลี้ยงที่จวนคึกคักมาก บรรยากาศรื่นเริงเป็นอย่างยิ่ง เสียงหัวเราะอื้ออึง แม้แต่ท่านกั๋วกงที่เคร่งขรึมเสมอมาก็มีความสุขมาก ชนจอกสุรากับทุกคนซ้ำหลายรอบ

เหล่าสตรีในจวนล้วนไม่ได้เข้าร่วมงานเลี้ยง แต่กลับเลี้ยงฉลองกันอยู่ในห้องโถงอีกที่ ญาติพี่น้องของสกุลเซียวคนอื่นเช่นท่านป้าสองกับท่านป้าสามและลูกสะใภ้ก็มาร่วมงานเลี้ยงด้วย แต่บรรยากาศภายในห้องกลับกระอักกระอ่วนเป็นอย่างมาก แทบจะทุกคนล้วนลอบมองกู่เหยาเอ๋อร์ที่หน้าตางดงามเป็นธรรมชาติคนนั้นกับฟู่เหลียงเฉินที่คอยปรนนิบัติช่วยคีบอาหาร เติมน้ำชาให้อยู่ทางด้านหลังแม่สามี

"เฉินเอ๋อร์ วันนี้คนที่มาล้วนเป็นคนกันเองทั้งนั้น พวกเราแม่ผัวลูกสะใภ้สนิทกันดั่งแม่กับลูกสาวมาตลอดก็ไม่ต้องมากพิธีเช่นนั้น มารีบมานั่งข้างแม่นี่ เจ้าก็ต้องกินให้มากเสียหน่อย"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 29 21/8/2561 BE 11:07

เซียวเหอซื่อเมื่อเห็นกู่เหยาเอ๋อร์ผู้นั้นก็โมโหขึ้นมา อดไม่ได้ที่จะดึงฟู่เหลียงเฉินขึ้นมาเพื่อแสดงถึงความสนิทชิดเชื้อครอบครัวสุขสันต์ของแม่ผัวลูกสะใภ้ต่อหน้ากู่เหยาเอ๋อร์เพื่อให้นางยอมล่าถอยไป

"ใช่แล้ว ภรรยาอี้เกอเอ๋อร์รีบนั่งลงเสีย ป้าก็ไม่ได้พบเจ้านานมากแล้ว ครั้งนี้เจ้าต้องอยู่พูดคุยกับพวกเราคนแก่ให้นานๆ เชียว" ท่านป้าสองรีบเอ่ยขึ้นบ้าง

"ขอบคุณท่านแม่และท่านป้าทั้งหลายที่เอ็นดู" ฟู่เหลียงเฉินจำต้องนั่งลง หางตาเหลือบไปเห็นกู่เหยาเอ๋อร์ซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามนางพอดีอย่างเลี่ยงไม่ได้

บนดวงหน้างดงามมาดมั่นของกู่เหยาเอ๋อร์คล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม อยู่ในทีราวกับมองสถานการณ์ที่พวกตนจงใจแสดงออกได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ไม่ปิดบังรอยยิ้มเวทนาที่มุมปากเลยสักนิด เหมือนกับว่ากำลังหัวเราะเยาะที่นางกำลังหลอกลวงทั้งผู้อื่นและตนเอง ใจของฟู่เหลียงเฉินพลันบีบรัด ขมขื่นไปหมด

ท่านป้าสามที่อยู่อีกด้านกลับชอบให้เกิดความวุ่นวาย จึงถามขึ้นมาด้วยความลังเลใจ "พี่สะใภ้พูดถูกต้อง ที่นี่ล้วนมีแต่คนกันเองทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเมื่อไรจึงจะเชิญพวกเราให้ดื่มสุรามงคลในงานแต่งงานของอี้เกอเอ๋อร์อีกหรือ"

บรรยากาศพลันตึงเครียดขึ้นมาทันใด ใบหน้าของเซียวเหอซื่อเครียดเคร่งยิ่ง

"น้องสาม เจ้าอายุมากแล้ว ความจำคงไม่ค่อยดี สามปีก่อนไม่ใช่ว่าได้ดื่มสุรามงคลในงานแต่งของอี้เกอเอ๋อร์ของข้าไปแล้วหรอกหรือ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 30 21/8/2561 BE 11:07

เซียวเหอซื่อเอ่ยเสียงเรียบ

ท่านป้าสามเผลอห่อตัวลง พวกนางเกรงกลัวอำนาจเลื่องลือของจวนกั๋วกงมาแต่ไหนแต่ไร แต่ว่าเรื่องในวันนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่นางกุขึ้นมา เป็นเรื่องจริงที่ประจักษ์ชัดเจนแจ่มแจ้ง จะไม่ยอมให้คนอื่นถามหรืออย่างไร

ทุกคนล้วนรู้เรื่องที่เซียวอี้เหรินพาหญิงงามกลับมาจากทางเหนือด้วยกัน พร้อมทั้งบอกว่าจะแต่งนางเป็นภรรยารอง เรื่องเช่นนี้สำหรับครอบครัวที่มีฐานะมั่งคั่งแล้วไม่ถือเป็นเรื่องใหญ่ บุรุษคนใดไม่มีสามภรรยาสี่อนุบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสกุลเซียวที่ทรัพย์สินมั่งคั่งเช่นนี้ บิดาและบุตรชายสกุลเซียวล้วนมีอำนาจในราชสำนัก กุมอำนาจทหารจำนวนมาก เซียวอี้เหรินจะรับอนุแปดคนสิบคนก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติ

"พี่สะใภ้ ท่านอย่าโมโหเลย ข้าก็ไม่ได้สนใจมาก..."

"ช่างเถอะ" เซียวเหอซื่อระเบิดอารมณ์โมโหที่ไม่อาจทุ่มต่อลูกชายและ 'สตรีนางนั้น' ไปที่ป้าสามซึ่งปากมากพาโชคร้ายไป นางเอ่ยออกไปด้วยความเย็นชา "ข้ามีลูกสะใภ้ที่ดีที่สุดในใต้หล้าอยู่แล้ว อี้เกอเอ๋อร์ได้ภรรยาดีอย่างเฉินเอ๋อร์เช่นนี้ถือเป็นโชคดีของเขา คนเราก็ต้องรู้จักรักษาโชคที่ได้มา อย่าไปหาปัญหาอื่นมาแทรกอีกเลย ไม่ควรนอกใจภรรยา"

เมื่อพูดไปถึงท้ายประโยคเซียวเหอซื่อก็อดไม่ได้ที่จะกล่าวกระทบกู่เหยาเอ๋อร์

กู่เหยาเอ๋อร์หน้าเปลี่ยนสี ทั้งใจเต็มไปด้วยความน้อยใจและอับอายแต่กลับขบริมฝีปากล่าง พยายามรักษารอยยิ้มบางๆ ไว้อย่าง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 31 21/8/2561 BE 11:07

สุดความสามารถ

นางไม่กลัว นางเชื่อใจตนเองและท่านแม่ทัพใหญ่ ความรักระหว่างพวกเขานั้นยอมสละชีวิตได้ เหล่าญาติสตรีในเมืองหลวงพวกนี้จะมาเข้าใจได้อย่างไรกัน

นางไม่ควรค่าที่จะโต้เถียงกับสตรีล้าหลังซึ่งมีจิตใจคับแคบ วันทั้งวันเอาแต่ถกเถียงเรื่องงาแก่ถั่วเน่า เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ ใจของนาง ปณิธานของนางมีท่านแม่ทัพใหญ่ที่เข้าใจนางก็เพียงพอแล้ว

"ท่านผู้อาวุโส" กู่เหยาเอ๋อร์ยิ้ม อากัปกิริยางดงามเปล่งประกายเต็มไปด้วยความมั่นใจอย่างที่สุด "ท่านแม่ทัพใหญ่เคารพรักท่านเป็นอย่างสูง ชีวิตนี้ของเหยาเอ๋อร์ได้ติดตามท่านแม่ทัพใหญ่ก็จำเป็นต้องถือท่านผู้อาวุโสเป็นดั่งแม่ผู้บังเกิดเกล้า เหยาเอ๋อร์ยืนยันความตั้งใจแต่แรกว่าจะไม่ทะเลาะกับพี่ฟู่เรื่องตำแหน่งฮูหยินน้อย หากท่านผู้อาวุโสยังไม่อาจวางใจในคำพูดได้ เช่นนั้นเหยาเอ๋อร์จะรับปากแก่ท่านว่าหลังจากนี้จะอยู่ป้องกันดินแดนทางเหนือร่วมกับท่านแม่ทัพใหญ่ ชั่วชีวิตนี้จะไม่มาเมืองหลวงให้พี่ฟู่ไม่สบายใจอีก"

เป็นสตรีที่เก่งกาจ ฝีปากกล้าคนหนึ่ง

"นี่เจ้ากำลังข่มขู่ข้าหรือ"

เซียวเหอซื่อโกรธจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน จ้องมองนางด้วยร่างกายสั่นเทิ้ม "ช่างเจรจาเช่นนี้ สองสามประโยคก็จะเอาน้ำเน่ามาสาดใส่เฉินเอ๋อร์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าลูกชายโง่ที่ใสซื่อของข้าจะต้องโดนเจ้าหลอกลวงไปแล้ว เหอะ เจ้าวางใจเถอะ ขอเพียงข้ากับท่านกั๋วกงยังอยู่ เจ้าก็อย่าได้คิดที่จะแต่งเข้าบ้านสกุลเซียว!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 32 21/8/2561 BE 11:07

"เหยาเอ๋อร์ต้องการเพียงท่านแม่ทัพใหญ่คนเดียวเท่านั้น ไม่กล้าร้องขอผู้อื่นหรอกเจ้าค่ะ" กู่เหยาเอ๋อร์ไม่เดือดร้อน แต่กลับยิ้มกว้างกว่าเดิม "พี่ฟู่ได้เป็นเจ้าของแต่ในนาม แต่ข้าได้คนมาครอบครอง เช่นนี้แล้วยังไม่พอใจทั้งสองฝ่ายอีกหรือเจ้าคะ"

"เจ้า...เจ้า..." เซียวเหอซื่อไม่คิดไม่ฝันว่าใต้หล้านี้จะมีสตรีที่หน้าไม่อายเช่นนี้ นางโกรธเสียจนหายใจหอบ หน้าอกกระเพื่อมรุนแรง มือสั่นเทาชี้ไปที่อีกฝ่ายด้วยความแค้นเคือง

"แม่นางกู่!" ฟู่เหลียงเฉินรีบเข้าไปโอบไหล่ที่สั่นเทาเพราะความโกรธของแม่สามีไว้ สีหน้าที่อ่อนหวานมาโดยตลอดเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดนิ่งขรึมเป็นอย่างยิ่ง นางจ้องกู่เหยาเอ๋อร์เขม็งพลางเอ่ยว่า "ไม่ว่าภายภาคหน้าท่านแม่ทัพใหญ่กับเจ้าจะเป็นเช่นไร แม่สามีข้าก็ถือเป็นผู้ใหญ่ เจ้ามีฐานะเป็นผู้น้อยไม่ควรถกเถียงต่อหน้านาง ยิ่งไปกว่านั้นเจ้ายังเป็นสตรีที่ยังไม่ได้แต่งงาน แต่กลับพูดเต็มปากเต็มคำเรื่องแต่งงานของตนเอง เจ้าไม่กลัวผู้คนจะหัวเราะเยาะเอาหรือ"

"ก็มีเพียงสตรีในเรือนเช่นพวกเจ้าที่อ่านข้อห้ามสตรีจนเสียสติแล้วนำชื่อเสียงจอมปลอมเหล่านั้นมายึดถือเป็นมารยาทเป็นแนวทาง ช่างไร้เหตุผลสิ้นดี"

กู่เหยาเอ๋อร์แสยะยิ้มแล้วมองไปที่ญาติสตรีซึ่งตกตะลึงอยู่รอบๆ ด้วยจิตใจที่ฮึกเหิม "ถ้าเอาพวกเจ้าทุกคนไปทิ้งไว้บนสนามรบนองเลือดแล้ว อยากจะรู้นักว่าพวกเจ้ายังจะพูดเรื่องมารยาทศีลธรรมอะไรนั่นกับกองทัพหรงเหนือหรือไม่!"

ฟู่เหลียงเฉินมองนางด้วยความไม่อยากเชื่อ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 33 21/8/2561 BE 11:07

"เจ้า..." เซียวเหอซื่อหายใจไม่ออกพลันภาพตรงหน้าดับวูบลง

"ท่านแม่!" ฟู่เหลียงเฉินประคองแม่สามีที่หมดสติไปไว้แน่น

งานเลี้ยงพลันวุ่นวายขึ้นมาทันที กู่เหยาเอ๋อร์นิ่งอึ้งไป ดวงหน้าปรากฏความร้อนรนใจ แต่เมื่อเห็นท่าทาง 'แสร้งเป็นคนดีมีคุณธรรม' น้ำตาไหลด้วยความกระวนกระวายของฟู่เหลียงเฉินซึ่งกำลังโอบกอดฮูหยินท่านกั๋วกงไว้นางก็อดเหยียดริมฝีปากเสียไม่ได้ สีหน้ายิ่งทวีความกระด้างกระเดื่องขึ้น

สตรีในห้องเหล่านั้นต่างใช้อุบายตีโพยตีพายโวยวายหาอยู่บ่อยครั้ง ช่างน่าสงสารท่านแม่ทัพใหญ่ บุรุษผู้ยิ่งใหญ่ยอดเยี่ยมผู้ซึ่งถูกสตรีเหล่านี้ก่อปัญหาให้แล้ว

เป็นโชคดีที่เขามีนาง นับจากนี้ไปเมื่อพวกเขาอยู่ที่ดินแดนทางเหนือ นางจะไม่มีทางให้เขาต้องพบเจอกับสถานการณ์น่าหงุดหงิดใจและน่าอายเช่นนี้อีก

แต่เมื่อฮูหยินท่านกั๋วกงวิงเวียนหมดสติไป ข่าวก็ถูกส่งต่อไปในงานเลี้ยงในลานด้านหน้าจนบังเกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้น

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่!" ภายในจวน เซียวกั๋วกงมองภรรยาตนที่นอนสลบไสลไม่ได้สติอยู่บนที่นอน ตะคอกด้วยน้ำเสียงเป็นกังวลร้อนรนใจ "ลูกสะใภ้ เจ้าบอกมาซิ แม่สามีเจ้าเหตุใดจึงหมดสติไปได้"

"ท่านพ่อ รอให้ท่านหมอหลวงตรวจอาการท่านแม่แล้วค่อยว่าเถิดเจ้าค่ะ"

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาของฟู่เหลียงเฉินนั้นมองไปยังใบหน้าขาวซีดของแม่สามีแล้วจึงมองใบหน้าเคร่งเครียดของเซียวอี้เหริน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 34 21/8/2561 BE 11:07

ซึ่งอยู่ด้านข้างกับหมอหลวงและคนอื่น ฝืนทนต่อความร้อนใจที่ต้องการจะบอกความจริงเกี่ยวกับเรื่องในงานเลี้ยง "ตอนนี้ไม่มีเรื่องใดสำคัญไปกว่าเรื่องสุขภาพร่างกายของท่านแม่อีกแล้ว"

"ใช่ๆ หมอหลวง รีบตรวจภรรยาข้าว่าแท้จริงแล้วนางป่วยเป็นโรคอะไรกันแน่" เซียวกั๋วกงรีบเบนความสนใจทันทีดังคาด เร่งรีบเอ่ยถามกับหมอหลวง

"ท่านกั๋วกงโปรดวางใจ ฮูหยินท่านกั๋วกงอารมณ์ร้อนขึ้นมาชั่วครู่ เลือดลมติดขัดจึงได้หมดสติไป ตอนนี้ได้ฝังเข็มให้ ไม่เป็นอันตรายแล้ว" หมอหลวงหยุดชะงักแล้วจึงเอ่ยต่อ "อีกสักครู่ข้าจะจัดยาสองสามอย่างต้มให้ฮูหยินดื่มเช้าเย็น เนื่องจากอายุของฮูหยินมากขึ้นแล้ว นับจากนี้ต้องรักษาสุขภาพให้มากๆ อย่าได้โมโหฉุนเฉียวมากและหลีกเลี่ยงอาหารที่มีรสจัด"

"อย่างนั้นก็ดีแล้ว ดีแล้ว..." ในที่สุดเซียวกั๋วกงจึงค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมา "เฉินเอ๋อร์..."

"คำแนะนำของท่านหมอหลวง เฉินเอ๋อร์จดจำไว้หมดแล้วเจ้าค่ะ ท่านพ่อได้โปรดวางใจ"

"ดีๆ" เซียวกั๋วกงวางใจลูกสะใภ้ที่ฉลาดและจิตใจดีผู้นี้เป็นอย่างยิ่งมาโดยตลอด "หมอหลวง เชิญทางนี้"

"รบกวนท่านกั๋วกงที่มาส่ง" หมอหลวงตกตะลึงที่ตนเองได้รับการปฏิบัติอย่างดี

ฟู่เหลียงเฉินมองตามพ่อสามีออกไปส่งหมอหลวงด้วยตนเอง แท้จริงแล้วส่วนลึกในใจยังมีความกังวลต่ออาการป่วยของแม่สามี

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 35 21/8/2561 BE 11:07

อยากจะพูดคุยเป็นส่วนตัวกับหมอหลวงให้เข้าใจโดยละเอียดอีกมาก

ท่านกั๋วกงและท่านแม่สามีอยู่กินกันมาหลายปี มีความสัมพันธ์อันดีมาโดยตลอด ช่างน่าอิจฉาผู้อื่น...ในปีนั้นมีหรือที่นางเองจะไม่แอบคาดหวังบ้างว่านางกับเขาจะได้ครองรักกันอย่างมีความสุขเฉกเช่นท่านทั้งสอง

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้รอยยิ้มมุมปากของนางก็เปลี่ยนเป็นขมขื่นขึ้นมา

เซียวอี้เหรินไม่ได้ไปไหน รูปร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ข้างกายนางนั้นเต็มไปด้วยความอดกลั้น ไม่จำเป็นต้องเงยหน้ามองนางก็รู้สึกได้ถึงความโกรธเกรี้ยวที่เขากำลังกักเก็บไว้อยู่ภายใน

"เหตุใดท่านแม่จึงได้หมดสติไป" ในที่สุดน้ำเสียงทุ้มลึกเจือความเกรี้ยวกราดของเขาก็ดังขึ้นมา

ตัวของนางสั่นเทา

"ในงานเลี้ยงเหตุใดเจ้าจึงไม่ดูแลท่านแม่ให้ดี" คำพูดของเขาลอดไรฟันออกมาทีละคำด้วยอารมณ์โกรธ "เสียแรงที่เจ้าเป็นคนกตัญญู นี่เป็นการตอบแทนบุญคุณของเจ้าหรือ"

ฟู่เหลียงเฉินหลับตาลง ข่มหัวใจจากความเศร้าสลดไว้ด้วยเรี่ยวแรงอันน้อยนิด ไม่มีแม้แต่เรี่ยวแรงที่จะโกรธเคืองและแก้ตัว รู้สึกเพียงแค่ว่า...ช่างน่าขัน

สามีของนางร้อนอกร้อนใจเช่นนี้แล้วโยนนางเป็นเป้าหมายในการยัดเยียดความผิด แม้แต่ความใส่ใจที่จะสอบถามสองสามคำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล้วนไม่มีเลย หากนางบอกอย่างตรงไปตรงมาว่าสตรีที่เขาต้องการจะแต่งให้เป็น 'ภรรยารอง' เป็นผู้ที่ทำให้ท่านแม่ผู้ให้กำเนิดเขาโมโหจนหมดสติไป...เขาจะเชื่อนางหรือ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 36 21/8/2561 BE 11:07

"ไม่ได้ดูแลท่านแม่ให้ดี เป็นความผิดของข้าเอง" นางค่อยๆ ช้อนตาขึ้นมอง ดวงตาใสเป็นประกายที่มักจะดูว่านอนสอนง่ายเสมอ ปรากฏร่องรอยความเหนื่อยล้าที่เกินบรรยายออกมาได้

วันนี้ช่างยาวนานเสียเหลือเกิน ราวกับว่าจะทนไม่ไหวอีกต่อไป...

เมื่อประสานเข้ากับนัยน์ตาดำใสสะอาดดั่งน้ำใสของนางแล้ว เซียวอี้เหรินชะงักไปอย่างไม่มีเหตุผล ร้อนรนเสียจนแทบจะหลบเลี่ยงเข้าหน้าไม่ติด ในอกพลันกระตุกวูบเล็กน้อย จากนั้นก็อดโมโหขึ้นมาไม่ได้

น่ารังเกียจ! เขาจะกินปูนร้อนท้องไปไย

เซียวอี้เหรินสูดลมหายใจเข้าลึก สีหน้ายิ่งบึ้งตึงขึ้น แล้วเอ่ยออกมาอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "หากเจ้าทำหน้าที่ลูกสะใภ้สกุลเซียวได้ไม่ดีเช่นนั้นถอนตัวให้คนที่เหมาะสมก่อนจะสายไปเสียดีกว่า ถึงอย่างไรเจ้ากับข้าก็ไม่ได้ใช้ชีวิตเช่นสามีภรรยาร่วมกัน เดิมทีก็ไม่ได้ถือว่าเป็นสามีภรรยากันจริง ถ้าหากเจ้าเห็นด้วย ข้าจะหย่ากับเจ้า นอกจากจะให้เจ้านำสินสอดทองหมั้นทุกอย่างติดตัวไปแล้วยังจะเพิ่มค่าตอบแทนตลอดสามปีนี้อีก..."

"ท่านพี่อี้เหริน เหตุใดจึงทำกับข้าเช่นนี้"

เขาชะงักไปครู่ใหญ่ ใบหน้าถอดสีและซีดเผือดขึ้นมาทันที "ข้าทำผิดต่อเจ้าอย่างนั้นหรือ"

ริมฝีปากซีดเซียวของฟู่เหลียงเฉินสั่นระริก เรี่ยวแรงทั้งหมดก่อตัวขึ้นมาชั่วพริบตาแล้วหายไปในอากาศ หายไปจากสายตาเหยียดหยามชิงชังของเขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 37 21/8/2561 BE 11:07

"ท่าน...หรือว่าตั้งแต่วันที่ถูกบังคับให้แต่งกับข้าก็เริ่มโกรธเคืองข้า" ลำคอของนางตีบตันขึ้นมา เอ่ยถามออกมาทีละคำด้วยน้ำเสียงเบาหวิวและอ่อนแรง

เซียวอี้เหรินไม่พูดอะไร แต่สีหน้ากลับเย็นชาดั่งฤดูหนาวในเขตว่านไจ้

"ท่านพี่ ท่านให้โอกาสข้าสักครั้งจะได้หรือไม่ ขอเพียงครั้งเดียวก็ยังดี..." นางบุ่มบ่ามยื่นมือออกไปจับไว้ที่แขนเสื้อเขา พร้อมกับเงยดวงหน้าขาวซีดวิงวอนด้วยความเศร้าสร้อย "ข้า...ข้าจะพยายามเป็นภรรยาที่ดี ข้าจะทำทุกอย่างที่ท่านขอให้สำเร็จ ขอเพียงท่านต้องการให้ข้าทำ ไม่ว่าอะไรข้าก็ยอมทำทั้งนั้น ขอเพียง...ขอเพียงท่าน...อย่าทอดทิ้งข้า..."

ในอกเขาพลันบีบรัดชั่วขณะจนยากที่จะหายใจ รับรู้ว่ากำลังยกมือขึ้นมา อยากจะเชยแก้มนางที่สั่นไปด้วยความเศร้าใจ...*ไม่...ข้าจะใจอ่อนไม่ได้!*

"นี่เจ้ากำลังทำอะไรอยู่" เขาออกแรงชักแขนเสื้อกลับ กำหมัดไว้แน่น สีหน้ายิ่งบูดบึ้ง "ท่านแม่ป่วยจนเป็นเช่นนี้แล้ว เจ้ายังมีความคิดกับท่าทีเหลาะแหละอ้อนวอนขอความรักต่อหน้านางที่นอนอยู่บนเตียงอีก ดูท่าแล้วต่อหน้าท่านพ่อท่านแม่เจ้าก็คงเสแสร้งแกล้งทำเพียงเพื่อได้รับตำแหน่งลูกสะใภ้กตัญญูที่เป็นชื่อเสียงจอมปลอมนั่น!"

"ไม่ ไม่ใช่..." ดวงหน้าเล็กที่งดงามของฟู่เหลียงเฉินพลันซีดเผือดขึ้นมา พร้อมกับพูดอธิบายตะกุกตะกัก "ขอ...ขออภัย เป็นข้าที่เสียมารยาทเอง ข้าเพียงแค่..."

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 38 21/8/2561 BE 11:07

"พอเถอะ!" เขาตะคอกออกไปด้วยเสียงทุ้มต่ำ สายตาที่มองนางยิ่งเอือมระอามากขึ้น

ท่าทีแสร้งทำโง่ แสร้งว่าเป็นคนดีมีคุณธรรมเช่นนี้ สิบปีที่ผ่านมาใช้ฐานะน้องสาวหลอกลวงมาเข้าใกล้เขา ได้รับความเชื่อใจจากท่านพ่อท่านแม่เขา หัวเราะเยาะทุกคน ผลักให้เขาตกอยู่ในสภาพที่น่ารังเกียจและน่าอับอาย

เขา เซียวอี้เหริน ไม่มีวันยกโทษให้คนหลอกลวงที่ทำราวกับเขาเป็นคนโง่อย่างเด็ดขาด!

"ท่านพี่" นางมองใบหน้าบึ้งตึงของเขาด้วยสายตาที่มึนงง

"ทำเรื่องที่เจ้าควรทำ อย่าบีบบังคับให้ข้านำหนังสือหย่า...มาปลดปล่อยเจ้า!" เขามอบสายตาเย็นชาซึ่งเต็มไปด้วยอารมณ์โกรธเกรี้ยวให้นาง

ฟู่เหลียงเฉินทรุดกายนั่งลงบนเตียงด้วยร่างกายที่อ่อนยวบราวกับโคลน ในหูอื้ออึง แขนขาค่อยๆ เย็นเฉียบ หลังจากผ่านไปสักพักรอยยิ้มขมขื่นก็ปรากฏขึ้นมาพร้อมคำพูดที่แผ่วเบาราวกับเสียงกระซิบ...

"ข้าทำผิดอะไรอย่างนั้นหรือ...นี่ล้วนเป็นเพราะท่านชอบนางมากใช่หรือไม่"

คืนนั้นฟู่เหลียงเฉินคอยเฝ้าไข้ที่ข้างเตียงแม่สามีอยู่เงียบๆ ป้อนยาด้วยมือตนเอง จุดยาหอมผ่อนคลายจิตใจ ให้สาวใช้ถืออ่างน้ำอุ่นกับผ้าเช็ดหน้า นางก็ชุบผ้าแล้วเช็ดไปทั่วใบหน้าและแขนขาของแม่สามีเบาๆ ดั่งเช่นเป็นเรื่องปกติ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 39 21/8/2561 BE 11:07

ไม่มีใครรู้ว่าภายใต้ความเฉยเมยนิ่งสงบในใจนาง เลือดลมภายในอกได้ตีย้อนขึ้นมาที่ลำคอซ้ำแล้วซ้ำเล่าแต่ก็ถูกนางกล้ำกลืนลงไป

"ฮูหยินน้อย ท่านกลับไปพักสักหน่อยเถอะ ตอนนี้ก็ใกล้จะยามโฉ่ว* แล้ว ท่านอดนอนมาทั้งคืน ร่างกายจะรับไม่ไหวเอาได้นะเจ้าคะ" ตู้เจวียนเกลี้ยกล่อมด้วยเสียงอันเบา

"ใช่เจ้าค่ะ" ซิ่วเยวี่ย สาวใช้ข้างกายเซียวเหอซื่อถือถ้วยยาเข้ามาพลางเอ่ยด้วยความเป็นห่วง "ถ้าฮูหยินรู้เข้าจะต้องเจ็บปวดใจอย่างยิ่ง"

"ข้าไม่เป็นไร" นางรับถ้วยยามาให้แม่สามีจิบทีละช้อนเต็มด้วยความระมัดระวัง โดยไม่ลืมที่จะเช็ดคราบยาที่เปื้อนตรงมุมปากด้วย นางป้อนยาจนกระทั่งไม่เหลือสักหยดแล้วจึงส่งถ้วยยากลับคืนไปในมือซิ่วเยวี่ย "ท่านกั๋วกงยังคอยเฝ้าอยู่ข้างนอกที่ห้องทางตะวันออกหรือไม่"

"เจ้าค่ะ" นางถอนหายใจออกมาเบาๆ พลางยันกายแล้วเอ่ยขึ้น "เช้านี้ท่านกั๋วกงคงไม่มีใจไปเข้าท้องพระโรงเป็นแน่ อาจลาหยุดอยู่ที่จวน ตู้เจวียน เจ้าบอกพวกสาวใช้ให้เพิ่มเตาถ่านอีกสองเตา ในห้องจะได้อบอุ่นขึ้นมาอีก ให้ในครัวจัดอาหารเช้าที่อุ่นร้อน เป็นอาหารอ่อนบำรุงร่างกายตั้งสำรับไว้ข้างในห้อง ท่านกั๋วกงจะต้องอยากคอยอยู่กับฮูหยินที่นี่"

"ข้าน้อยรับทราบแล้ว จะรีบจัดการเดี๋ยวนี้เจ้าค่ะ"

"ซิ่วเยวี่ย เรื่องฮูหยินที่นี่รบกวนฝากเจ้าดูแลด้วย ข้าจะกลับห้องไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน หลังจากที่จัดการงานตอนเช้าทุกอย่างภายในจวนเสร็จเรียบร้อยค่อยมาเฝ้าไข้" ฟู่เหลียงเฉินอธิบายอย่างนุ่มนวล ดวงหน้าขาวซีดไร้สีเลือดยังคงฝืนกระตุ้นเรี่ยวแรง

* ยามโฉ่ว คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 40 21/8/2561 BE 11:07

"ฮูหยินน้อย ท่านโปรดวางใจได้ ข้าน้อยทุกคนที่อยู่ที่นี่จะดูแลฮูหยินเป็นอย่างดี ท่านเองก็ควรหาเวลานอนหลับพักผ่อนเสียบ้าง ไม่เช่นนั้นแล้วเมื่อฮูหยินหายดีก็จะเปลี่ยนเป็นท่านที่ป่วยเสียเอง แล้วเช่นนั้นจะดีหรือเจ้าคะ" ซิ่วเยวี่ยเอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือความเป็นห่วงโดยไม่ปิดบัง

นางยิ้มออกมา "ได้ ข้าจะพักผ่อน"

ฟ้าเพิ่งจะสาง บริเวณโดยรอบยังคงหลงเหลือความมืดยามราตรีสบประสานกับความมืดมัวยามรุ่งอรุณ ตู้เจวียนจุดโคมไฟโปร่งแสงตามทางเดินซึ่งส่องแสงสีเหลืองนวลอยู่ด้านบน ฟู่เหลียงเฉินเดินตามหลังนางออกไปจากจวนใหญ่เงียบๆ

แผ่นหลังดูอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงของนางค่อยๆ จางหายไปจากประตูโค้ง บนทางเดินของจวนใหญ่มีบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ปรากฏกายขึ้นมา สวมเสื้อคลุมสีดำมีสีหน้าเคร่งขรึม ไม่รู้ว่ายืนอยู่ตรงนั้นมานานเท่าใดแล้ว

เซียวอี้เหรินมีสีหน้าว่างเปล่า สายตาลึกล้ำกลับปรากฏร่องรอยความสับสนอยู่ในที

หลังจากนั้นเขาจึงหมุนตัวก้าวเดินเข้าไปที่ห้องนอนในจวนใหญ่ของท่านพ่อท่านแม่

ใบหน้าของท่านกั๋วกงซึ่งเต็มไปด้วยหนวดเครา เอามือไพล่หลังเดินไปเดินมาอยู่ในห้องด้วยสีหน้าร้อนใจกระวนกระวาย เมื่อเห็นเขาก็เผลอตะคอกออกมาด้วยความโกรธเคือง "เจ้าคนเลว!"

รูปร่างสูงตรงราวต้นสนของเขาคุกเข่าลงด้วยความเคร่งเครียด "ท่านพ่อจะทุบตีลูกสักชั่วครู่ก็ได้ แต่ได้โปรดอย่าโมโหจนทำร้ายตนเอง"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 41 21/8/2561 BE 11:07

"เจ้าคิดว่าเจ้าได้เป็นแม่ทัพใหญ่แล้ว กุมอำนาจกองทหารของสกุลเซียว พ่อจะไม่กล้าตีเจ้าจริงอย่างนั้นหรือ" ท่านกั๋วกงโกรธเคืองเป็นอย่างมาก

เป็นตอนนั้นเองที่ซิ่วเยวี่ยรีบรุดเข้ามารายงานด้วยความยินดีและตื่นเต้น "นายท่าน นายน้อยเจ้าคะ ฮูหยินฟื้นแล้วเจ้าค่ะ!"

สีหน้าของคนทั้งสองพลันเปลี่ยนเป็นความดีใจพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย ต่างเร่งก้าวเดินไปข้างในห้องนอนทันที

เซียวเหอซื่อซึ่งมีใบหน้าซีดเผือดกึ่งนั่งกึ่งนอนพิงหัวเตียงที่ทำจากไม้ประดู่แดงเคลือบลายเปลือกหอย กำลังรับน้ำชาจากสาวใช้มาจิบอย่างช้าๆ แต่ยามเห็นสีหน้าดีใจและโล่งใจของพวกเขาสองพ่อลูกกลับชักสีหน้าเย็นชาขึ้นมาทันใด

"พวกเจ้ามาทำอะไรกัน"

"ฮูหยิน เจ้าดีขึ้นบ้างหรือไม่ ร่างกายเจ้ามีตรงไหนที่ไม่สบายอีกหรือไม่ กินยาหรือยัง" ท่านกั๋วกงรีบนั่งลงข้างกายภรรยา อดรนทนไม่ได้แตะไปที่หน้าผากของนาง "ยังดีที่ไม่มีไข้ หมอหลวงบอกว่าอาการป่วยของเจ้าที่น่ากลัวที่สุดคือจะมีไข้..."

"เฉินเอ๋อร์เล่า" เซียวเหอซื่อไม่ชายตามองลูกชายเลยสักนิดพลางเอ่ยถามด้วยเสียงแหบแห้ง

"ได้ยินพวกสาวใช้พูดกันว่าลูกสะใภ้ดูแลเจ้าตลอดทั้งคืน ป้อนยาป้อนชาด้วยตนเอง ไม่ยอมให้คนอื่นทำเลยสักนิด ลำบากจนเพิ่งออกไปเมื่อครู่เพื่อไปจัดการงานต่างๆ ในจวน" ท่านกั๋วกงเห็นภรรยามีสีหน้าประหลาดจึงรีบเอ่ยอย่างเอาใจ "ลูกสะใภ้เป็นคนฉลาดรอบรู้และแข็งแกร่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 42 21/8/2561 BE 11:07

อดนอนมาทั้งคืนไม่แม้แต่จะปิดตา ข้าคิดว่าอากาศเย็นนิดหน่อยจึงให้เด็กคนนั้นกลับห้องไปพักผ่อนให้มากๆ ที่นี่มีข้าอยู่ก็ได้แล้ว"

เซียวเหอซื่อค่อยๆ มีสีหน้านิ่งสงบลงจนได้ ท่านกั๋วกงลอบปลาบปลื้มตนเองอยู่เงียบๆ ที่พูดไปไม่ผิดเลยสักนิด

"ท่านแม่" เหตุใดเซียวอี้เหรินจะไม่รู้ว่าผู้เป็นแม่จงใจปฏิบัติต่อตนเองอย่างเย็นชา นิสัยหัวแข็งดั่งเช่นเขา จึงเอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวลพลางลอบถอนใจอยู่ภายใน "เป็นความผิดของลูกเองทั้งหมด เป็นลูกที่ทำให้ท่านแม่โมโห"

"เจ้ารู้ว่าเป็นความผิดตนเองแล้วจริงหรือ!" นัยน์ตาของเซียวเหอซื่อร้อนผ่าว จมูกแสบร้อนพร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง "เช่นนั้นเจ้าก็ไม่ควรจะมาขอโทษแม่ แต่ควรจะไปขอโทษ ไปสำนึกผิดต่อภรรยาของเจ้าเสีย เจ้าทำร้ายจิตใจนาง ตบหน้านาง..."

"ข้ารับผิดชอบเหลียงเฉินแล้ว" เขาไร้คำพูดไปชั่วครู่ อากัปกิริยากลับดื้อรั้นหนักแน่นดั่งหินเหล็ก "ข้าให้สถานะ ตำแหน่ง เกียรติยศทุกอย่างที่นางต้องการ แม้แต่ตำแหน่งภรรยาของแม่ทัพนี้ก็ถือว่าเป็นของนางชั่วชีวิต ส่วนเรื่องอื่นข้าให้ไม่ได้อีกต่อไป"

"เจ้า..." เซียวเหอซื่อโกรธจัด ใบหน้าขึ้นริ้วสีแดง

"อย่าโมโหๆ" ท่านกั๋วกงรีบปลอบโยนภรรยาพลางถลึงตาจ้องมองลูกชายอย่างโกรธเคืองพร้อมกับตะเบ็งเสียงไป "สารเลว! ยังไม่รีบไสหัวออกไป อยากจะทำให้แม่เจ้าโมโหหรือ"

เซียวอี้เหรินไม่ตอบอะไร เพียงแค่หมอบลงกับพื้นแล้วโขกศีรษะแรงๆ สามที จากนั้นจึงออกไปด้วยสีหน้าเศร้าสลด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 43 21/8/2561 BE 11:07

"นี่ข้าคลอดปีศาจอะไรออกมากัน..." เซียวเหอซื่อทนไม่ไหวจึงร่ำไห้ออกมาอีก ใช้แขนเสื้อปิดปากไว้แน่น หยาดน้ำตาไหลรินดังหยาดฝน

"เอาเถิด อย่าร้องไห้เลย สุขภาพของตัวเจ้าเองก็สำคัญ ลูกหลานก็มีทางของเขา..." ท่านกั๋วกงมือไม้ยุ่งกันพัลวัน รีบเช็ดน้ำตาให้ภรรยา แล้วยังไม่ลืมที่จะเอ่ยตำหนิออกไปด้วย "เจ้าเด็กนิสัยไม่ดีคนนี้ ไว้รอข้ามีเวลาจะหาวิธีจัดการเขาแน่!"

"เช่นนั้นท่านก็ไปตอนนี้ ไปตอนนี้เลย..." เซียวเหอซื่อผลักเขาออก ใบหน้ามีคราบน้ำตาพลางกระซากเสียงเจือความโมโห "ท่านเป็นพ่อเขา ท่านไปเตือนสิว่าไม่อนุญาตให้รับสตรี...สตรีหยาบคายจอมโอหังผู้นั้น..."

"ได้ๆ ข้าจะไป ไปเดี๋ยวนี้ เจ้ายังป่วยอยู่ อย่าโมโหเลย!" ท่านกั๋วกงเอ่ยปลอบกลั้วหัวเราะ

เมื่อเทียบกับความโกรธเคืองระหว่างเซียวเหอซื่อกับท่านกั๋วกงเกี่ยวกับเรื่องที่ลูกชายพาสตรีนางหนึ่งกลับมา ท่านกั๋วกงกลับไม่ได้มีท่าทีรุนแรงเทียบเท่า อาจเป็นเพราะความมีอำนาจมากอีกทั้งเกิดในสกุลขุนนางเก่าแก่กว่าร้อยปี สำหรับเรื่องบุรุษมีภรรยาสามสี่คนนั้นถือเป็นเรื่องปกติมาแต่ไหนแต่ไร ยามตัวเขายังหนุ่มก็มีนางบำเรออยู่หลายคน ภายหลังความรู้สึกต่อภรรยานับวันยิ่งลึกซึ้งจริงใจจึงได้เลิกมีสตรีหลังบ้าน รักเดียวใจเดียวต่อภรรยา

ดังนั้นแม้ตอนที่รู้ว่าลูกชายบอกว่าจะให้สตรีจากดินแดนทางเหนือผู้นั้นตบแต่งเป็นภรรยารอง เมื่อได้ฟังครั้งแรกถึงเขาจะโกรธจัดแต่ก็เป็นเพราะการกระทำของลูกชายเช่นนี้ไร้เมตตาเกินไป ราวกับทำลายหน้าตาของลูกสะใภ้จนหมดสิ้น ทำให้พวกเขาผู้เฒ่าทั้งสองรู้สึกละอายใจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 44 21/8/2561 BE 11:07

เป็นอย่างยิ่งต่อลูกสะใภ้ที่กตัญญูรู้คุณเช่นนี้

ทว่าภายในใจกั๋วกงกลับคิดว่าลูกชายอยู่ป้องกันดินแดนทางเหนือหลายปี หากมีภรรยาใส่ใจรักใคร่ดูแลเขาก็ถือเป็นเรื่องดี เพียงแต่ว่าการกระทำของลูกชายนั้นหุนหันพลันแล่นเกินไป และไม่เคยส่งข่าวคราวมาบอกล่วงหน้าเป็นสัญญาณก่อนเลย กระทั่งพาคนมาพบอยู่ตรงหน้าไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหนก็รับไม่ได้ทั้งนั้น

เมื่อกั๋วกงนึกมาถึงลูกสะใภ้ซึ่งว่านอนสอนง่ายแล้ว ก็ได้นึกไปถึงเมื่อสามปีที่ผ่านมา เด็กคนนี้ทุ่มเทแรงกายแรงใจปรนนิบัติ กตัญญูรู้คุณคนในบ้านเป็นอย่างยิ่ง ใครจะคาดคิดว่านานไปจะมีเรื่องร้ายเช่นนี้เข้ามาในใจเขาก็อดรู้สึกหดหู่เสียใจขึ้นมาไม่ได้

"เฮ้อ...เวรกรรม เวรกรรมเสียจริง!" เขาถอนหายใจแรงๆ ออกมาด้วยความเคร่งเครียด

ใครจะรู้ว่าคู่เหมยเขียวม้าไม้ไผ่ที่เห็นกันมาตั้งแต่ยังเล็กในสายตาของทุกคน ล้วนเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน...

เซียวอี้เหรินกลับไปที่เรือนไร้อักษรด้วยสีหน้าเศร้าหมอง นั่งลงบนเก้าอี้ด้วยความเหนื่อยล้าหดหู่ใจ เคล้นหว่างคิ้วซึ่งเต้นตุบตับอย่างรุนแรงรู้สึกเพียงแต่ปวดสมอง ในหัววุ่นวายอย่างมาก

เขานึกว่าการตัดสินใจด้วยตนเองนั้นง่ายดายมาก ทว่าตั้งแต่เมื่อวานจนถึงวันนี้เรื่องราวทุกอย่างราวกับอยู่นอกเหนือการควบคุมของเขา รวมไปถึงฟู่เหลียงเฉินที่กลับไม่ได้ร้องไห้โวยวายออกมาทั้งยังจัดที่พักที่นอนให้เขากับเหยาเอ๋อร์และเหล่ากองทหารสกุลเซียวให้อยู่ได้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 45 21/8/2561 BE 11:07

เหมาะสม แม้เขาตั้งใจจับผิดก็ล้วนหาข้อผิดพลาดไม่ได้เลย อีกทั้งท่านแม่หมดสติ ป่วยขึ้นมากะทันหัน นางดูแลท่านแม่ทั้งคืน ท่าทีของนางที่เก็บกลั้นน้ำตายามขอร้องเขานั้นก่อกวนแผนการที่เขาคิดไว้เป็นอย่างดี

เสียงโครมดังขึ้น หมัดของเขาชกลงไปบนตั่งไม้ประดู่อย่างแรง พละกำลังรุนแรงเสียจนทำให้เกิดรูโหว่เล็กๆ ขึ้นมา

"น่ารังเกียจ!"

เป็นนางที่ติดค้างเขา ใช่ว่าเขารังแกนางก่อนเสียที่ไหน แล้วเหตุใด... เหตุใดเขากลับเกิดความรู้สึกผิดเล็กๆ ในใจกัน

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมา

ไม่! นางใช้ความใจอ่อนของเขา ใช้อิทธิพลสายสัมพันธ์ 'ไมตรีจิตระหว่างพี่ชายกับน้องสาว' เมื่อสิบกว่าปีก่อนจึงได้บีบบังคับเขาจนทำอะไรไม่ถูกพร้อมกับถูกคนอื่นควบคุมไว้ด้วย

นางทำให้เขาตกหลุมพรางมาแล้วครั้งหนึ่ง เขาจะไม่โง่ให้นางมีโอกาสเป็นครั้งที่สองอีกเป็นอันขาด!

"เซียวอี!" เสียงทุ้มลึกของเขาเอ่ยเรียก

ฉับพลันเงาดำก็ปรากฏกายคุกเข่าลงตรงหน้าเขา "บ่าวมาแล้วขอรับ"

"รวบรวมทุกคำพูดทุกการกระทำของฮูหยินน้อยตลอดสามปีที่ผ่านมาทั้งในเมืองหลวงและภายในจวน ข้าต้องการจะรู้ว่านางเคยทำอะไรไว้ พูดอะไรไปบ้าง..." เขาชะงักไปชั่วครู่แล้วจึงเอ่ยต่อไปอย่างแน่วแน่ "มีข้อผิดพลาดหรือจุดอ่อนตรงที่ใด"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 46 21/8/2561 BE 11:07

"นายท่าน" เซียวอีตกตะลึง ยังนึกว่าตนเองฟังผิดไป

"เจ็ดวัน ข้าให้เวลาเจ้าเจ็ดวัน" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ขอรับ!" เซียวอีท่าทีเอาจริงเอาจัง ตอบรับด้วยความจริงจัง "บ่าวจะทำให้สำเร็จ"

เงาดำมืดนั้นพลันหายไปจากตรงหน้าในชั่วพริบตา สีหน้าเซียวอี้เหรินราบเรียบไม่เปลี่ยน มองตรงไปยังแสงแดดที่ค่อยๆ ส่องสว่างอยู่ด้านนอกห้อง

ฟู่เหลียงเฉิน ถ้าเจ้าจะไม่ยอมรามือ ยังยืนกรานเช่นนั้นก็จงอย่าได้โทษข้า เป็นเจ้าที่บังคับให้ข้ากับเจ้าต้องเป็นศัตรูกัน

แต่ก่อน เขาจะจับประคองนางไว้ในมือให้ดี รักและทะนุถนอมน้องสาวผู้นี้ชั่วชีวิต

เดิมทีทุกอย่างอาจจะไม่กลายมาเป็นสถานการณ์ที่ต้องยืนคนละฝั่งกันอย่างเช่นในตอนนี้

จำได้ว่านางในตอนเด็กหน้าตางดงามดั่งดอกไม้น้อยๆ เด็กสาวมักเอียงอายอยู่บ่อยๆ ราวกับยังอยู่ตรงหน้าเขา ปักมวยผมด้วยปิ่นลายสิงโตคู่เล่นลูกไหมปัก กอดกิ่งท้อไล่ตามหลังเขา เรียกด้วยความเริงร่าว่า 'พี่อี้เหริน พี่อี้เหริน'

เขาใจลอยครุ่นคิดราวกับเวลานั้นได้ย้อนกลับไปเมื่อก่อน...

เหลียงเฉินน้อยยามอายุห้าขวบ ดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตา นางเงยหน้ามองเขา เต็มไปด้วยความรู้สึกพึ่งพิงทั้งใจ

เหลียงเฉินน้อยยามอายุเจ็ดขวบ รูปร่างไม่สูง ไม่รู้ว่ากินข้าวลงไปมากน้อยเท่าไรแต่กลับไม่สูงขึ้นเลย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 47 21/8/2561 BE 11:07

ตอนที่อายุสิบสองขวบ รูปร่างของนางแม้จะยังตัวเล็กแต่กลับโตขึ้นเป็นหญิงงามน่าเอ็นดู ถึงแม้จะไม่ได้มีดวงหน้างามจนเล่าลือไปทั่วเมืองอะไร แต่ดวงตากลม ริมฝีปากโค้ง ยามที่ยิ้มบางๆ มักจะให้ความรู้สึกนิ่งเงียบอย่างบอกไม่ถูก

ไม่รู้ว่านางไปได้ยินมาจากที่ใด บอกว่าเขาชอบดื่มชาเข็มเงินจวินซาน* เช่นเดียวกับท่านพ่อของเขาจึงมักจะหาโอกาสชงชามาให้เขาดื่มอยู่บ่อยๆ ภายหลังเขาเริ่มเบื่อหน่ายจึงบอกนางออกไปตามตรง เมื่อเขาดื่มชาแล้วรู้สึกง่วง เห็นชาแล้วรู้สึกเอียน หลังจากนั้นนางก็รู้ว่าอะไรควรไม่ควรจึงไม่ได้ชงชาอะไรมาให้เขาอีกเลย

ในปีที่นางอายุสิบสี่ เขาก็ได้เข้าไปในกองทัพสกุลเซียวกลายเป็นทัพหน้า นำทหารกำจัดโจรตามหมู่บ้านบนเขาซึ่งเป็นภัยต่อเมืองหลวงและเมืองใกล้ๆ นางหลงใหลไปกับการเย็บรองเท้าหนังวัว ชุดเกราะทำให้มือของนางเต็มไปด้วยบาดแผล

ตอนแรกเขารู้สึกสลดใจ และคิดว่านางเป็นคนโง่เสียจริง เป็นน้องสาวเหตุใดต้องทำเพื่อพี่ชายถึงเพียงนี้ นี่นับว่าคุ้มค่าแล้วหรือ

แต่หลังจากนั้นเขาจึงได้รู้ว่านางยึดมั่น 'ความคิด' อย่างไรไว้จึงได้ทำเรื่องเหล่านั้นให้แก่เขา

นางค่อยๆ ก้าวทีละก้าวราวกับสานตาข่ายแอบล้อมเขาไว้เข้าไปในโลกของนางให้ทุกคนล้วนรู้ว่านางชมชอบเขา ต้องการจะเป็นภรรยาของเขา...เขาเกลียดแผนการเช่นนี้ แต่ในยามที่เห็นนางที่ทำนั่นทำนี่

---

* ชาเข็มเงินจวินซาน เป็นชาเหลืองชนิดหนึ่งที่มีชื่อเสียงและหายาก ปลูกบริเวณเขาจวินซานของมณฑลหูเป่ย แต่คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นชาขาว โดยชื่อ 'เข็มเงิน (อิ๋นเจิน)' มาจากลักษณะเรียวแหลมของยอดใบชาตูมอ่อนซึ่งมีขนสีขาวนุ่มๆ หุ้มไว้ ทั่วไปเรียกแผลงเป็นหยินเซนหรือเหยินเจิน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 48 21/8/2561 BE 11:07

แทนเขาอย่างจริงใจ คำพูดขุ่นเคืองใจล้วนกลืนหายลงไปจนหมดสิ้น

กระทั่งเมื่อสี่ปีก่อน นางอายุครบสิบห้าปีเหมาะแก่การออกเรือน เขาถูกบังคับให้หมั้นหมายกับนางต่อหน้าแขกเหรื่อและผู้มีตำแหน่งและอิทธิพลสูงในเมืองหลวง

ในตอนนั้นความรู้สึกไม่ยินยอม เกลียดชัง โกรธเคือง กระอักกระอ่วนใจ และขายหน้าพลันดั่งคลื่นกระหน่ำซัดทำนบออกมา ยามเขาจ้องดวงหน้าที่เขินอายระเรื่อแดงของนางด้วยสายตาเหี้ยมโหดนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่รู้สึก...อยากอาเจียน

กับดวงหน้านี้ คนผู้นี้...นางทำให้เขาอยากจะอาเจียนออกมา

แต่เพื่อท่านพ่อท่านแม่ เพื่อหน้าตาแล้วเขายังต้องอดกลั้นต่อไป สองมือกำเป็นหมัดแน่น เล็บมือจิกฝังลงไปในฝ่ามือลึกจนกระทั่งเลือดแทบไม่เดิน

เขาสาบานว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขา เซียวอี้เหรินจะถูกหลอกลวงและทำให้ขายหน้า

"ฟู่เหลียงเฉิน ตลอดมาเจ้า..." เขาเอ่ยด้วยเสียงทุ้มทีละคำๆ "อย่าคิดว่าจะควบคุมข้าได้อีก!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 49 21/8/2561 BE 11:07

3

หลังจากนั้นไม่กี่วัน เกล็ดหิมะบางๆ ก็ร่วงหล่นลงมาตัดกับดอกเหมยแดงที่ผลิบานอยู่ในลานหิมะยิ่งดูงดงามทนต่ออากาศหนาวเป็นอย่างยิ่ง

ฟู่เหลียงเฉินสวมเสื้อคลุมสีม่วง ภายในอ้อมแขนโอบรายชื่อของขวัญสิ้นปีกองหนาพลางเดินไปตามระเบียงทางเดินซึ่งมุ่งไปทางห้องนอนของแม่สามี แต่กลับถูกเสียงหัวเราะใสก้องกังวานดึงความสนใจไปจนหยุดก้าวเดิน

"ท่านแม่ทัพใหญ่! เรามาเล่นสงครามหิมะกันดีหรือไม่ ตอนอยู่ทางเหนือข้าเป็นผู้เล่นสงครามหิมะที่มีฝีมือเป็นอันดับหนึ่ง พี่ชายข้าพวกเขาเอาชนะข้าไม่ได้เลย ทุกครั้งที่ถูกข้าบุกโจมตีจะต้องหนีหัวซุกหัวซุนแล้วยกมือยอมแพ้เสีย" กู่เหยาเอ๋อร์สวมเสื้อขนจิ้งจอกสีแดงสด งามดั่งเปลวเพลิง รอยยิ้มสดใส ดวงหน้างดงามราวกับกำลังเปล่งประกาย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 50 21/8/2561 BE 11:07

"ท่านแม่ทัพใหญ่จะลองดูหรือไม่"

รูปร่างสูงใหญ่ที่คุ้นเคยเสียจนทำให้นางปวดใจสวมเสื้อคลุมยาวขนจิ้งจอกสีดำที่ดูหรูหราและเป็นรูปแบบดั้งเดิม ใบหน้างามสง่าประดับด้วยรอยยิ้มเอาใจที่ไม่ปิดบังไว้เลยสักนิด จ้องมองสตรีงามบอบบางน่าทะนุถนอมผู้นั้นด้วยความตั้งใจ

"คุยโวอยู่หรือไม่" คิ้วเข้มของเซียวอี้เหรินเลิกขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับมุมปากที่ยกยิ้มขึ้น "อย่างนั้นก็ดี หากข้าแพ้ ข้าจะไปเที่ยวในเมืองกับเจ้าหนึ่งวัน จะกินจะดื่มอะไรก็เลือกได้เลย แล้วหากเจ้าแพ้เล่า เจ้าจะให้อะไรข้า"

"หน้าไม่อายเสียจริง" กู่เหยาเอ๋อร์ทำหน้าตาตลกใส่เขา หัวเราะออกมาด้วยความเบิกบานใจโดยไม่ปิดบัง "ท่านเป็นแม่ทัพที่ยิ่งใหญ่ หากชนะก็ถือว่าเหมาะสมแล้ว การเอาชนะข้าที่เป็นสตรีตัวเล็กๆ คนเดียวยังมีหน้ามาเรียกร้องสิ่งของอีกเชียวหรือ"

"เจ้าเล่ห์นัก" เขาอดยิ้มออกมาไม่ได้ พลางบีบจมูกนางด้วยความเอ็นดู "เจ้าพูดไปหมดแล้ว ข้าชนะก็ถือว่าแพ้ ข้าแพ้ก็ถือว่าแพ้ ศึกครั้งนี้จะสู้กันอย่างไร"

"ข้าเจ้าเล่ห์ ข้าขี้โกง แล้วท่านจะทำไม" กู่เหยาเอ๋อร์โอบเอวสอบด้วยสองมือพลางเงยหน้าส่งยิ้มให้เขา

"ได้เจอเจ้าแล้วจะทำอย่างไรได้" เขาส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มออกมาแสร้งทำท่าไม่กล้าชมเชย

"ก็ดี ท่านแม่ทัพใหญ่ ท่านแพ้แก่ข้า...ข้าให้ท่านแพ้แก่ข้า..."

เงาของคนหนึ่งซึ่งรูปร่างสูงใหญ่ อีกคนหนึ่งงดงามหัวเราะเสียงดัง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 51 21/8/2561 BE 11:07

อยู่ท่ามกลางลานหิมะและดอกเหมยแดงนั้นงดงามราวกับรูปวาด ใครที่ได้เห็นต่างก็ต้องรู้สึกว่า 'เป็นคู่กิ่งทองใบหยก'

ฟู่เหลียงเฉินกลับยืนอึ้งอยู่ตรงระเบียงทางเดิน ดวงหน้าเล็กที่เดิมทีนั้นขาวซีดอยู่แล้วยิ่งดูเศร้าหมอง เมื่อนึกขึ้นได้นางทำได้เพียงก้าวถอยหลัง ถอยหลังออกมา ถอยไปจนอยู่ใต้เงาของระเบียงทางเดิน

ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจนี่มันอะไรกัน...ใจสลายเจียนตาย...

ในตอนนี้นางอยากให้ตนเองหูหนวกตาบอดไปเสีย ทำเหมือนไม่ได้มีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้มาก่อน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนางได้เห็นสายตาเฉียบคมดุจสายฟ้าของเขาซึ่งกำลังมองตรงมาทิศทางที่นางกำลังซ่อนตัวอยู่อย่างชัดเจน มุมปากเขายกยิ้มเป็นเชิงเยาะเย้ยเล็กน้อย จงใจแสยะยิ้ม ใจของนางสั่นระรัวพร้อมกับเข้าใจขึ้นมาในทันทีว่าเขารู้ว่านางอยู่ตรงนี้มาตั้งแต่ต้นแล้ว

เขาจงใจ!

จงใจแสดงความรักระหว่างชายหญิงกับกู่เหยาเอ๋อร์ต่อหน้านาง จงใจทำให้นางรู้ว่าควรยอมแพ้ไปเสีย ให้นางเห็นอย่างชัดเจน...ว่าสายตาเขานั้นไม่มีภรรยาอย่างนางมาตั้งแต่ต้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงในหัวใจเขาเลยด้วยซ้ำไป!

ทำร้ายความรู้สึกของนางเช่นนี้...

นางปิดเปลือกตาลง ทั่วร่างสั่นเทิ้มอย่างรุนแรงโดยไม่อาจควบคุมได้ พลางเกิดความรู้สึกหนาวเหน็บ

ท่านพี่อี้เหริน ท่านเกลียดข้าเช่นนี้เลยหรือ เกลียดจนทนไม่ไหว จึงบังคับคำตอบจากข้าเช่นนี้...

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 52 21/8/2561 BE 11:07

ได้เห็นเงารูปร่างผอมบางประดุจผีเร่ร่อนกำลังซวนเซห่างออกไป เซียวอี้เหรินนึกว่าเขาจะบังเกิดความรู้สึกดีใจ สะใจกับชัยชนะ แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดเขารู้สึกเพียงใจที่บีบรัดแน่นมากมาย แน่นเสียจนเจ็บปวดหนึบ

"ท่านแม่ทัพใหญ่ ท่านเป็นอะไรหรือ" มือของกู่เหยาเอ๋อร์กำลังโบกไปมาอยู่ตรงหน้าเขา "เหตุใดจึงไม่พูดอะไร"

เขาได้สติขึ้นมาก็ฝืนยิ้มบางๆ ออกไป "หิมะตกหนักแล้ว เราเข้าไปข้างในกันเถอะ"

"แต่ว่าข้าอยากเล่นสงครามหิมะ..." เมื่อกู่เหยาเอ๋อร์เห็นสีหน้าของเขา ท่าทางกระเง้ากระงอดพลันหายไปในบัดดลแล้วรีบพยักหน้าพลางเอ่ยออกมา "ก็ได้ รู้สึกหนาวขึ้นมานิดหน่อยแล้ว"

เขาพยักหน้ารับ ใบหน้างามสง่าเคร่งขรึมเพราะเผลอหลุดไปอยู่ในห้วงความคิด ฝ่ามือใหญ่ประคองข้อศอกนางเดินออกไปจากสวนดอกเหมย

กู่เหยาเอ๋อร์รู้สึกถึงท่าทางแปลกประหลาดของเขา อยากจะพูดอะไรออกไปแต่กลับค่อยๆ กลืนคำพูดลงไปเสีย

ท่านแม่ทัพใหญ่มักจะปฏิบัติตัวกับสตรีด้วยท่าทีเด็ดขาดตรงไปตรงมาอยู่เสมอถึงแม้จะปฏิบัติต่อนางดี แต่ตัวเขามักจะมีความรู้สึกไกลห่างดั่งมีกำแพงสูงอยู่ แม้จะเป็นนางก็ไม่อาจทลายมันลงได้ทั้งหมดและมิอาจฝ่าไปได้ กู่เหยาเอ๋อร์เคยคาดเดาด้วยความรู้สึกอิจฉาอยู่เต็มเปี่ยมว่าผู้ที่อยู่ในส่วนลึกของก้นบึ้งหัวใจของเขานางนั้น บางทีอาจจะเป็นภรรยาที่อยู่ในเมืองหลวงซึ่งห่างไกลกับเขา

แต่หลังจากครั้งนี้ที่ได้มาเห็นด้วยตาตนเองทุกคำพูดทุกการกระทำ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 53 21/8/2561 BE 11:07

ที่เขามีต่อภรรยา กู่เหยาเอ๋อร์ก็สบายใจได้ในทันที ดีใจที่เป็นเพียงนางคิดไปเรื่อยเปื่อยเอง สตรีที่ท่านแม่ทัพใหญ่ยินยอมให้ชิดใกล้แท้จริงแล้วมีเพียงนางเท่านั้น

มีเพียงนางผู้เดียวที่สามารถอยู่เคียงบ่าเคียงไหล่เขาได้ มีคุณสมบัติที่จะยืนอยู่ข้างกายเขา ไม่ใช่ภรรยาท่านแม่ทัพใหญ่ที่มีแต่ในนามซึ่งอยู่ในจวนกั๋วกงอย่างแน่นอน

เมื่อคิดได้ดังนั้นกู่เหยาเอ๋อร์ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

เซียวเหอซื่อโกรธอยู่หลายวันโดยไม่ยอมพบหน้าลูกชาย ยืนกรานที่จะพักรักษาตัวอยู่ในห้องนอนเพียงเท่านั้น ในทุกๆ เช้าเมื่อเซียวอี้เหรินไปคารวะแสดงความห่วงใยก็จะถูกขวางให้อยู่ด้านนอกกว่าครึ่งชั่วยาม ท้ายที่สุดก็จากไปพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ท่านแม่ ท่านยอมให้ท่านพี่พบหน้าเถิดเจ้าค่ะ" ฟู่เหลียงเฉินรินชาพุทราแดงพร้อมกับยื่นส่งให้แม่สามี หลังจากนั้นก็บีบนวดขาและเท้าให้แม่สามีด้วยความเคยชิน "ชายังร้อนอยู่ ท่านค่อยๆ ดื่มนะเจ้าคะ"

"เจ้าเด็กคนนี้..." นัยน์ตาของเซียวเหอซื่อแดงขึ้นมาพลางสะอื้นเล็กน้อย "ยังจะพูดแก้ตัวให้เจ้าเด็กนิสัยเสียนั่น เจ้าอย่ากังวลใจเลย ต่อให้ข้าตายก็ไม่ยอมให้เขารับสตรีนางนั้นเข้ามา"

นางจิตใจว้าวุ่นอยู่ชั่วครู่ ราวกับได้เห็นฉากหยอกล้อในสวนดอกเหมยนั้นขึ้นมาอีกครา...

ขัดขวางคนได้ แต่ขัดขวางใจได้หรือ

"ท่านแม่" นางก้มหน้าลงพลางเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงขมขื่นแผ่วเบา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 54 21/8/2561 BE 11:07

"ท่านทำเพื่อข้ามามากมายเหลือเกิน ข้าจะดูดายมองท่านกับลูกชายของท่านมีเรื่องราวยืนกันคนละฝั่งเพราะลูกสะใภ้อย่างข้าได้อย่างไรกัน"

"มีข้าอยู่ จะไม่มีทางยอมให้อี้เกอเอ๋อร์ต้องทำให้เจ้ารู้สึกลำบากใจอีก ข้าจะลองดู...เขาเห็นแก่ข้าที่เป็นแม่หรือว่าสตรีหน้าไม่อายผู้นั้น!" เซียวเหอซื่อยิ่งพูดยิ่งเดือดดาลขึ้นมา จนหายใจหอบถี่ตามไปด้วย

"ท่านแม่ ท่านดื่มชาให้ใจสงบลงเสียก่อนเถิดเจ้าค่ะ แล้วอย่าได้อารมณ์เสียเพราะเรื่องของพวกเราที่เป็นเด็กอีกเลย" นางรีบลูบหลังแม่สามี "เรื่องนี้เป็นข้าที่ผิดเองทำให้ท่านและสามีต้องลำบากใจ"

"เฉินเอ๋อร์..."

"ท่าน..." ในลำคอนางขมฝาดไปทั่ว เพียงครู่เดียวก็เอ่ยออกมาด้วยความยากลำบาก "ท่าน...ทำตามความตั้งใจของท่านพี่เถิดเจ้าค่ะ"

"เฉินเอ๋อร์!" เซียวเหอซื่อหน้าถอดสี รีบคว้ามือของนางไว้ "เจ้ากำลังพูดอะไร ข้าไม่ได้บอกไปแล้วหรอกหรือว่าเรื่องนี้มีข้าคอยขัดขวางแทนเจ้า..."

"ท่านแม่" ดวงหน้าที่ขาวซีดของนางกลับนิ่งเรียบเสียจนผิดปกติ "เขาชอบนางเจ้าค่ะ"

เซียวเหอซื่อนิ่งไม่ไหวติงในชั่วพริบตา เงียบงันราวกับคนเป็นใบ้ ทำเพียงแค่มองนางอย่างไม่อยากเชื่อ

"ฉลองปีใหม่เสร็จแล้วก็จัดการให้ท่านแม่ทัพใหญ่กับนาง..." ฟู่เหลียงเฉินปิดเปลือกตาลง รู้สึกเพียงคำพูดต่อจากนี้แต่ละคำเป็นดั่งเข็มนับหมื่นเล่มทิ่มแทงดวงใจและลำคอ แต่รอยยิ้มระหว่างพวกเขาสองคนตอนอยู่ในสวนดอกเหมยและยังมีสิ่งที่เขาปฏิบัติต่อกู่เหยาเอ๋อร์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 55 21/8/2561 BE 11:07

ความเกลียดชังรุนแรงนั้นทำให้ทุกอย่างที่นางเฝ้าดูแลตลอดสามปีที่ผ่านมากลายเป็นเรื่องตลก น่าสมเพชเวทนาอย่างยิ่ง "ตัดสินใจเถิดนะเจ้าคะ"

"เด็กโง่ ข้าจะทำได้อย่างไร จะทนได้อย่างไร..." เซียวเหอซื่อกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป โอบกอดเด็กคนนี้ที่ตนเองดูแลตั้งแต่เด็กจนโตขึ้นมา น้ำตาไหลดุจสายฝน "เจ้าเด็กโง่คนนี้ พวกเจ้าสามีภรรยา...เหตุใดจึงต้องเดินมาจนถึงจุดนี้"

"ท่านแม่..." น้ำตาแห่งความเสียใจเอ่อคลออยู่ในหน่วยตา นางอดกลั้นอย่างถึงที่สุดพลางเอ่ยเสียงเบา "เขาชอบนาง ไม่ว่าข้าจะมาก่อนนานเท่าไร รอมานานแล้วเท่าใด...คนที่เขาชอบ...คือนาง"

"เด็กเอ๋ย เหตุใดเจ้าจึงโง่เช่นนี้ เจ้ารอไปอีกสักหน่อย ข้าไม่เชื่อว่าไมตรีจิตระหว่างเจ้ากับอี้เกอเอ๋อร์หลายปีนั้นเขาจะทิ้งเจ้าลงจริงๆ..." เซียวเหอซื่อขอร้องด้วยความกังวลและเร่งรีบ "เมื่อก่อนอี้เกอเอ๋อร์เอ็นดูเจ้าเป็นที่สุด ยังจำได้หรือไม่ที่ครั้งหนึ่งเพราะเจ้ามักจะชอบตามติดเขาแจพอคลายมือที่เจ้าจับตอนอยู่ที่ตลาดแล้วก็เกิดพลัดหลงกัน หลังจากนั้นก็เป็นเขาเองที่ตามหาเจ้าด้วยความกังวลใจไปทั่วทั้งตลาด หาไปทั่วทั้งคืน สุดท้ายแล้วไปเจอเจ้าอยู่ที่ศาลเฒ่าจันทรา* และยังเป็นเขาเองที่อุ้มเจ้ากลับมาจวนทีละก้าวๆ เจ้ายังจำได้หรือไม่"

"ข้าจำได้...จำได้เสมอมาเจ้าค่ะ" นางมิอาจกลั้นเสียงสะอื้นอันแผ่วเบาได้

* เฒ่าจันทราหรือเทพจันทรา เป็นเทพองค์หนึ่งในลัทธิเต๋า มีหน้าที่ผูกด้ายแดงไว้ที่ข้อเท้าของชายหญิงที่สมควรครองคู่กันตามดวงชะตา มักปรากฏตัวในรูปชายชรามีหนวดเครายาว ผมขาวโพลน สีหน้าแดงเรื่อคล้ายคนดื่มสุรา มือซ้ายถือสมุดรายชื่อที่เรียกว่า 'บันทึกบุพเพสันนิวาส' เหตุที่ชื่อเฒ่าจันทราเพราะในตำนานกล่าวว่ามีคนเห็นเทพองค์นี้เปิดบัญชีรายชื่ออยู่ใต้แสงจันทร์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 56 21/8/2561 BE 11:07

"ดังนั้นเจ้าต้องรอเขา รอจนเขาจำได้ถึงความดีของเจ้า เจ้าอย่าได้ยอมแพ้ง่ายๆ เช่นนี้เป็นอันขาด" เซียวเหอซื่อเช็ดน้ำตาให้นางด้วยความเอ็นดู "เข้าใจหรือไม่"

"ท่านแม่" หัวใจที่ว่างเปล่าเยียบเย็นมาหลายวันของนางในที่สุดก็เกิดความอบอุ่นแผ่ซ่านขึ้นมาเล็กน้อย เรียกความกล้าออกมา ราวกับคนที่จมน้ำมักจะตะเกียกตะกายเมื่อแลเห็นขอนไม้เพียงหนึ่งเดียว "ข้าทำได้หรือเจ้าคะ ยังจะทันอีกหรือ"

"เด็กดี เจ้าทำได้แน่นอน" เซียวเหอซื่อยิ้มออกมาพร้อมกับน้ำตาคลอหน่วย "มีความตั้งใจจริงไม่ว่าอะไรก็ทำให้สำเร็จได้ ใจคนล้วนเป็นเนื้อ อี้เกอเอ๋อร์แม้จะดื้อรั้น หน้าตาดุดันแต่ใจเขานั้นอ่อนโยนอยู่เสมอ เจ้ากับเขาเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็กย่อมเข้าใจนิสัยเขาที่สุดแล้ว ไม่ใช่หรือ"

ฟู่เหลียงเฉินพยักหน้าน้อยๆ ในใจเกิดความหวังขึ้นมาเล็กๆ

ใช่แล้ว นางจะยอมแพ้ไปเช่นนี้ได้อย่างไร

ไม่ใช่พูดไปแล้วว่าทั้งชีวิตนี้จะเป็นภรรยาที่ดีที่อ่อนหวานของพี่อี้เหรินจะดูแลเขาทั้งชีวิต ปกป้องเขาไม่ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นก็ไม่หวั่นไหวอย่างเด็ดขาดไม่ใช่หรือ

"ท่านแม่ ข้ารู้แล้วว่าควรทำอย่างไร"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 57 21/8/2561 BE 11:07